

Det blir nå lagt opp til omfattende diskusjoner og undersøkelser for å komme fram til hvordan RV og AKP skal stille seg til valget i 1991. Og i mai neste år blir det ekstraordinært landsmøte i Rød Valgallianse.

SE SIDE 6, 7 OG 8

INNHold

POLITIKK

- Hvem er «de mest interesserte» i debattene som pågår i partiet? Det er Erik Ness som spør i dette nummerets leder. Ragna Scwvenke, RVs «grand old lady», er portrettert av Sissel Henriksen.

SE SIDE 2

DEBATT

- Kanskje vi trenger nye navn — på politikken, på partiet? Eller et nytt parti? Roar Jensen fra Fauske reiser spørsmålene.

SE SIDE 3

KVINNEKAMPEN

AKPs kvinneutvalg har fått en del midler av den pengene som ble samlet inn under årets TV-aksjon. De skal brukes på et kvinneprosjekt på Filippinene.

SE SIDE 4

PARTITEORI

En gruppe er i gang med å lage ei ny partiteoribok. Hva slags samfunn lever vi i, hva slags parti trenger vi og hvordan bør boka bli? Arnljot Ask redegjør for bokgruppas arbeid.

SE SIDE 5

VALGDISKUSJONER

Det er lagt opp til omfattende diskusjoner de kommende månedene om RVs og AKPs holdning til valget i 1991. Det er også laget en spørreundersøkelse i forbindelse med valget.

SE SIDE 6, 7 OG 8

PARTIDEBATT

AKPs leder Siri Jensen tar opp de store oppgavene partiet står foran i tida framover.

SE SIDE 9

DEBATT

Massakren i Kina og valgnerlaget er to hendinger som har fått diskusjonene i AKP «og omland» til å eksplodere. I tillegg fører Oppland DS debatten om klassekampen videre på dette nummerets debattsider.

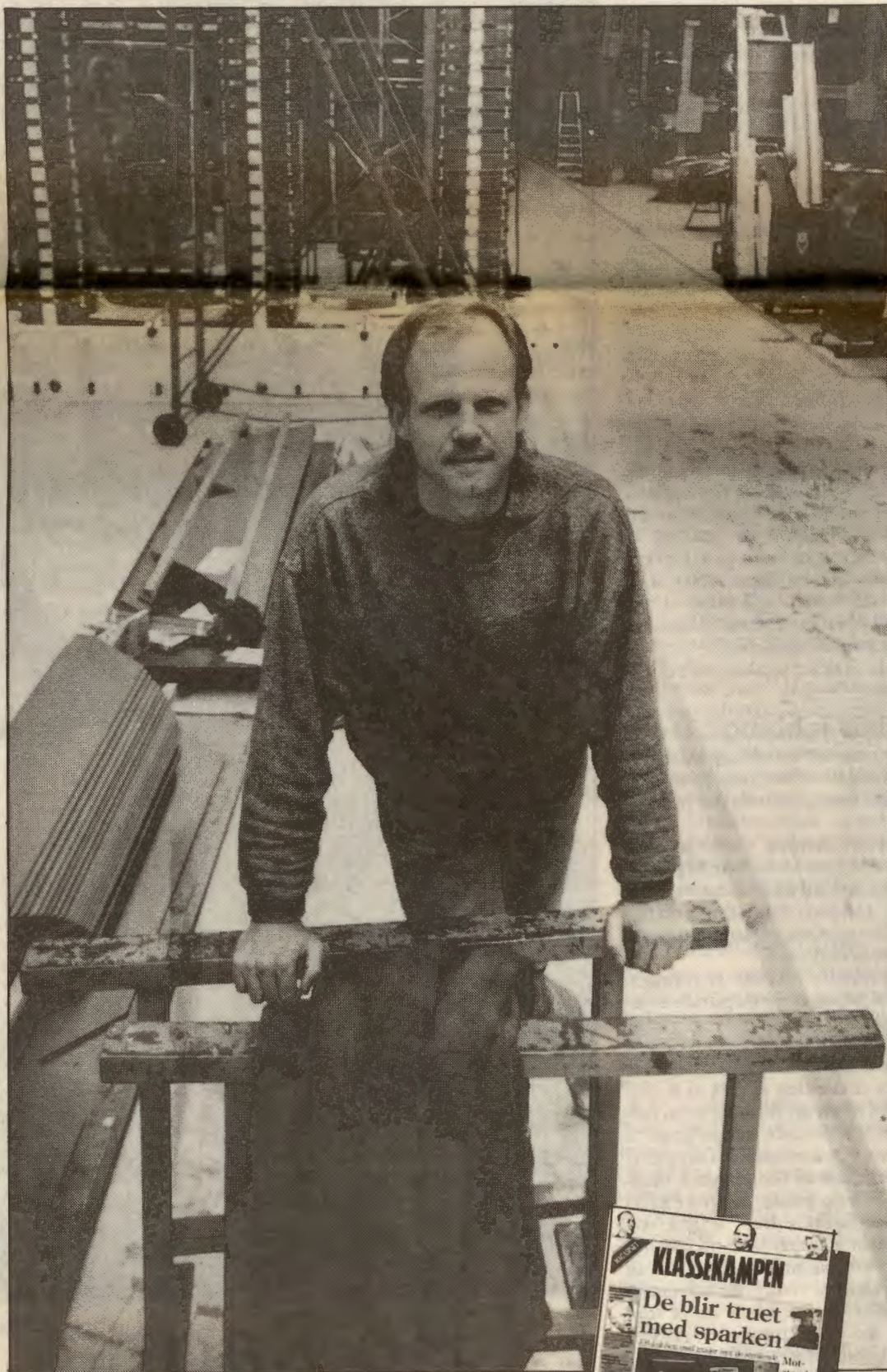
SE SIDE 10 OG 11

PÅ TAMPEN

Klassekampens seniormedarbeider Roald Helgheim kommer minst et par svingslag i vår bakside-petit. Hvordan kan det for eksempel ha seg at dette nummeret av OPPRØR ikke inneholder et ord om den nylig utkomne boka «(ml)».

-En djevelsk viktig debatt

EB-streikeleder André Kaarud om «Ut av det brennende huset»

André Kaarud er tilbake som hovedverneombud på EB på Hasle i Oslo. Han er fornøyd med AKPs og Klassekampens dekning av streiken. - Det er viktig å vite at det er noen som virkelig bryr seg, sier André.

FOTO: OLA SÆTHER

Det viktigste vi har lært er at det finnes klasser i dette landet — og at makta er rå og brutal bare vi skraper den litt i lakken.

Ordene kommer fra André Kaarud, AKPer som ledet EB-arbeidernes streikekomite på Hasle.

- Vi visste det vel fra før, men nå har vi erfart det. Når sosialdemokrater sier noe annet, veit vi at det ikke er sant. Alle i dette landet vil erfare det samme som oss, hvis de reiser kampen mot lønnsnedslag og forsvaret for arbeidsplassene.

- Streiken lærte oss også noe om hva arbeiderklassen har i seg. Den viste at arbeidsfolk har evner og kan stå side ved side, er solidariske. Dette har vi lett for å glemme når markedsliberalistene dominerer debatten.

- At arbeidsfolk har god greie på solidaritet, betyr at vi også må ta et ansvar for framtida. Det er gæern't å overlate det til akademikere og filosofer. Vi må ikke stille med lua i handa i diskusjonen, men sjøl ta ansvar, sier André som nå er tilbake som hovedverneombud på Hasle.

- Når det gjelder AKP, prøvde de aldri å overta streiken eller dirigere den. Vi hadde kontakt med faglig leder i partiet, Frode Bygdnes, og fikk den hjelpa vi ba om. Er det noen som virkelig backer opp når det er konflikt, så er det tillitsvalgte som er tilknytt AKP. Klassekampen var viktig for oss. Når andre aviser boikotta, skreiv KK. Det var av stor betydning å se at noen brydde seg.

- AKP må vurdere historia si. Finne ut hva som har vært riktig og hva som har vært gæern't. Vi må bestemme oss, ta historia på alvor. Må ikke skli unna Pol Pot, partimodellen til Lenin, Øst-Europa osv. Så får vi se framover.

- Diskusjonen om «Ut av det brennende huset» er en djevelsk viktig debatt. Den må for all del ikke bli dogmatisk. Jeg er sikker på at vi til slutt greier å bli enige, sier André.

Debattene som André kommer inn på her er tatt opp fra flere ståsteder i dette nummeret av OPPRØR. Se blant annet

SE SIDE 2,3,9,10 OG 11

OPPRØR

Månedssavis utgitt av AKP(m-l) og RV
Ansvarlig utgiver og redaktør: Erik Ness
Redigering/layout: Truls Larsen

Adresse: Postboks 211,
0103 OSLO 1
Telefon: 02 - 38 42 50

NYTT FRA
SENTRAL-
STYRET

Tips til laga

● Bruk Kjersti Ericssons hefte med innledning om «Ut av det brennende huset» som forberedelsesmateriale til lagsmøtene.

● Ta vare på KK-artikler, klipp ut, til bruk i laget.

● Bruk lagsmøtet og skriv debattinnlegg til KK/OPPRØR sammen.

● Inviter sympatisører til lokale åpne møter, og start lokale studier-sirkler på f.eks. pol.øk.-boka, filosofiboka i tillegg til grunnsirkler.

Studier

Grunnlagdiskusjonene favner et stort spekter av teoretiske områder og problemstillinger. Det er nødvendig å studere blant annet klassikerne på mange områder — Marx om politisk økonomi, Lenin om partimodell osv. Noen spesiell litteraturliste vil på nåværende tidspunkt snevre inn diskusjonene, her er likevel noen eksempler:

● Kronikker/KK-oppslag: Kjersti Ericsson/Siri Jensen/Aksel Nærstad, oktober 1989.

Pål Steigan, november 1989.

Kjersti Ericssons dobbeltkronikk, november 1989.

Kjell Stephansen, november 1989.

Lars Simonsen, oktober 1989.

● Studiebøker:

Filosofi-boka fra AKP

Elstad: Det norske samfunnsystemet.

Vandana Shiva: Til livets opphold.

Konferanse

ST/AU har vedtatt å avholde en intern kvinne-arbeiderkonferanse i løpet av vinteren/våren 1990. Hensikten med konferansen er å diskutere hva som skjer i den kvinnelige delen av arbeiderklassen, hvilken rolle den har i kampen for et annet samfunn, og hva det betyr for partiet i dag. Dette er tenkt som et ledd i de diskusjonene som nå går i partiet om strategi, partimodell osv.

Konferansen er derfor ikke en «sektorkonferanse», verken faglig eller kvinnepolitisk. Hensikten er å samle kvinne-arbeidere i partiet uavhengig av hvilke saksfelt de jobber på.

Innkalling vil gå til DSene, og interesserte må henvende seg til sitt eget distriktsstyre.

Utsatt

Vi har tidligere meldt om solidaritetskonferansen som skulle ha vært arrangert 17.-19. november 1989. Konferansen er utsatt til 26.-28. januar 1990.

Hvis spørsmål: Kontakt Internasjonalt Utvalg på partikontoret.

De mest interesserte

På et møte med en del DS-ledere for ikke lenge siden stilte jeg spørsmålet:

«Åssen unngå at debatten om AKP og framtida blir ført av «de mest interesserte?»

Svaret var kontant: *Alle* er «mest interessert».

Diskusjonene om partikultur, partimodell, valgtaktikk — og ikke minst diskusjonen om hva strategien vår er, hva mener vi med revolusjon og kommunisme — diskuteres av *mange* nå for tida. Partimedlemmene er engasjert og vil være med.

Dette er et godt utgangspunkt. Det er det *aller beste* utgangspunktet. Maos ord om å stole på massene — medlemmene — har aldri vært sannere og viktigere for oss enn nå. Det finnes rett og slett ingen fasit som ledelsen har liggende på lur og venter til et passende tidspunkt å komme fram med.

Ledelsen er *avhengig* av at partimedlemmene engasjerer seg i debatten og tar ansvar. Og: Medlemmene er av-

— Maos ord om å stole på massene har aldri vært viktigere enn nå, mener Erik Ness. FOTO: KLASSEKAMPEN

hengig av at ledelsen hører, diskuterer, legger fram ideer og oppsummerer diskusjonen i partiet. Partiet er avhengig

av at vi løser denne oppgaven kollektivt.

Likevel, det er ikke uvesentlig å løse spørsmålet: Åssen få medlemmene — de mest interesserte — i en posisjon der de ikke bare tenker og diskuterer hver for seg, men blir en kraft. For det er de skriveføre som lett dominerer debatten når arenaen i stor grad er spaltene i Klassekampen og OPPRØR.

Det er liten trøst i å vite at av alle partiene i Norge er det i AKP at laga fungerer best. Vi *veit* at det ikke holder. Vi må få laga til å bli drivkraft og sentra for diskusjonen lokalt. Det er lagsmøtene som er *hjertet* i organisasjonen. Det er her de viktige og grunnleggende diskusjonene må tas.

Det finnes ingen patentløsninger på hvordan få sterke «hjerter». I hvert fall *veit* jeg ikke om noen. Men vi har noen erfaringer. Siri skriver litt om det i sin artikkel i dette nummer av OPPRØR. Jeg har et par saker.

Det arrangeres flere åpne konferanser og møter. Hvis laga ikke bare

sender den/de mest debattføre, kan det gi laget styrke. Hvis laga jobber kollektivt og lager innlegg til debatten, og at det ikke er den/de mest taleføre som holder innlegget, vil det styrke laget. Hvis partimedlemmer som har vært på «Ut av det brennende huset»-konferansen forteller fra konferansen på første partilagsmøte, er det bra. Hvis vi tenker mer å styrke laga, kan de eksterne konferansene tjene kollektivene i laget.

For mange er den skriftlige debatten et problem. Det er en høy mur å hoppe over og skrive debattinnlegg. Mitt forslag er at de som til vanlig skriver innlegg, begynner å diskutere innlegget i laget *før* de sender det til Klassekampen eller OPPRØR. Videre at laga eksperimenterer med å lage kollektive innlegg, tar seg god tid, men leverer et felles produkt. Jeg garanterer at denne type innlegg blir de mest vettuge i debatten framover.

ERIK NESS

Partiprofil

Oppdraget var å intervju «ei RV-dame i Tromsø». Og sjølsagt måtte det bli ho Ragna. Landsstyremedlem i RV, med åtte år bak seg i i kommunestyret og snart to år i fylkestinget: Ho ville ha ligget sterkt an til tittelen «RVS grand old lady» — hvis det da ikke var for at ho så absolutt er meir «tiny» enn «grand».

Men da snakker vi altså om politisk format.

Kollektiv jobbing

— *Parlamentarisk arbeid og damer er en vanskelig kombinasjon, også i RV. Hva er det som gjør at du har holdt ut så lenge?*

— Kollektiv jobbing. I løpet av de to periodene jeg satt i kommunestyret utvikla vi en grei stil på å jobbe i lag. Det samme gjelder fylkestingjobbinga hvor vi fire som sto på listetoppen har fungert som ei gruppe.

— *Er kollektiv jobbing ei forutsetning for å få jenter med i parlamentarisk arbeid?*

— I alle fall for å få dem til å bli noe mer enn døgnfluer. Jeg ser det ikke som noen målsetting at folk skal sitte med verv i tusen år, men det er en fordel at de blir sittende såpass lenge at det blir en viss kontinuitet i arbeidet. Det beste er når en får den gode blandinga av nye og gamle, av friske krefter og erfaring, sier Ragna og understreker at heller ikke ho sjøl har tenkt å være parlamentariker for all framtid. Også pr. i dag har ho mange andre baller i lufta, blant annet som medlem av distriktsstyret i AKP i Troms og som erfaren bøllekursleder.

— *Ditt syn på valglinja i framtida?*

— Kjepphesten min er at det gal ende å begynne med å diskutere hva slags organisasjon vi skal satse på. Vi må spørre: Hva slags politisk alternativ

Ho Ragna

trens? Tankegangen bak fylkeslistene var helt riktig — at folkelige bevegelser også skal komme til uttrykk ved valg.

Vår evne til å smelte sammen med denne type bevegelser og bli en del av dem vil avgjøre hva slags organisatorisk ut-

Ragna Schvenke,
fylkestingsrepresentant,
talskvinne for Troms AKP.

trykk dette skal få. Aune ble feid inn av en brei, folkelig bevegelse. Det må vi ikke glemme, uavhengig av hva vi synes om personen Anders Aune.

Helhetsperspektiv

— Jeg ønsker meg flere breie bevegelser der helhetsperspektivet er sentralt. Miljøbevegelsen, kvinnebevegelsen og den antirasistiske kampen er slike eksempler. Noe av det mest gledelige som skjer i dag er medlemsveksten i Natur og ungdom.

— Og i den grad helhetsperspektivet mangler i distriktsopprøret må vi jobbe for å gi også den kampen retning. Sjøl om fiskerikrisa er den alvorligste trusselen nå, så tror jeg ikke vi berger Nord-Norge ved *bare* å komme med fikse tiltak mot denne krisa.

AKP/RV skiller seg fra de andre partiene ved at vi har en helhetlig analyse av hvorfor krisa kommer — at det er profittjaget i kapitalismen som har ført oss til det uføret vi befinner oss i.

Privat har Ragna mange menn i sitt liv. Han Bjørn og tre sønner. — Ja, ho inn er også hankjønnet, gliser ho.

Gjennom vennekontaktforeninga har Schvenke-familien fått mange venner i det iranske miljøet i Tromsø. Og på familiens hytte har mange iranske flyktninger stifta bekjentskap med norske særegenheter som seifiske og bålks.

Humor er viktig for Ragna. — Overlevelsesmekanisme, sier ho sjøl lakonisk. Og alle som har ledd seg skakke av en flipp eller vits fra Ragna *veit* også at ho heller ikke er fri for et visst dramatisk talent. Noe ho medgir kommer til nytte både i jobben som språk- og dramalærer — og i politikerrola...

Tekst: SISSEL HENRIKSEN

Underst — men likevel øverst

I OPPRØR av 4. september 1989 skriver Finn Olav Rolijordet at AKP som parti er et fremmedelement i arbeiderklassen. Personlig oppfatter han det slik at enten må han bytte jobb (slutte som arbeider) eller så må partiet endre karakter. Bevisst eller ubevisst utelater han et tredje alternativ — å bygge opp et nytt parti. Som en bevisst og revolusjonær arbeider skulle en tro at det i alle fall må ligge han nærmere enn å bytte jobb?

Forøvrig synes jeg Finn Olav Rolijordet beskriver situasjonen bra, jeg synes han gjør rett i å prøve å få endret partiet, men jeg synes hans forslag til å rette opp situasjonen er utilstrekkelige. Det er gode og praktiske forslag, men de trenger ikke å medføre at partiet endrer karakter.

Han sier bl.a.:

- Flertallet av medlemmene må tilhøre arbeiderklassen.
- Ledelsen på alle nivåer må bestå av et flertall arbeidere.
- Alle store arbeidsplasser må ha et AKP-lag, osv.

Han konkluderer med at alt dette ville føre til at også partiets politikk gjenspeiles av hvilken klasse som har makta i partiet.

Resonnementet bygger på ideen om at en del av arbeiderklassen (i dette tilfellet flertallet av medlemmene og ledelsen i AKP) er lik arbeiderklassen.

Dette er en uholdbar og farlig idé, det er en del av den ideologiske arven vi må kvitte oss med.

Dersom kriteriene til Finn Olav Rolijordet oppfylles vil det (sannsynligvis) føre til at medlemmer av arbeiderklassen har makta i partiet — og det kan være bra nok. Men det er noe annet enn å si at klassen har makta.

Altså: I dagens politiske situasjon er det ikke nok å diskutere praktiske tiltak. Vi må også diskutere partiets politikk og ideologi. Vi må diskutere vår funksjon i arbeiderklassen og hvilken reelle rolle vi mener klassen har å spille nå og ved ei samfunnsomveltning.

Jeg synes sosialismedebatten til nå har vært lite preget av arbeidere. Arbeidere skriver ikke hvordan de vil ha samfunnet.

Debatten blir en debatt dels om hva slags samfunnsmodell de samme mener vi med nødvendighet må få som følge av ei omveltning.

Gale premisser

Siden debatten foran forrige AKP-landsmøte for fem år siden er to syn blitt satt opp mot hverandre:

A) Partiet erobrer makta gjennom revolusjon, og mobiliserer deretter arbeiderklassen gradvis som herskere i samfunnet.

B) Arbeiderklassen overtar makta og styring direkte gjennom revolusjonen.

Jeg mener begge disse synspunktene har stilt gale premisser for debatten.

Det er ingen grunn til å tro at et kommunistparti som tar statsmakta gjennom en revolusjon vil overføre denne til arbeiderklassen etterhvert. Etter massakrene i Kina er det enda mindre grunn til å tro det.

Det er heller ingen grunn til å tro at arbeiderklassen skal være i stand til å styre samfunnet etter en revolusjon.

Der skiller jeg lag med blant annet det Arne Rolijordet skriver i en kronikk i Klassekampen 26. september i år. I en forøvrig utmerket artikkel vil han bygge på forsøkene fra kulturrevolusjonen i Kina på å bidra til å oppheve skillet mellom årsarbeid og kroppsarbeid — mellom de styrende og de styrte — gjennom at de intellektuelle byråkratene skulle jobbe så og så lenge på landsbygda. Det er ålreit at byråkratene får innsikt i hva det vil si å

arbeide — men jeg kan ikke se at det vil sette arbeiderklassen noe bedre i stand til å styre.

For det første utgjør arbeiderklassen basis i samfunnet. Sammen med resten av det arbeidende folket tilhører de den store massen som betrakter samfunnet nedenfra.

Klassen har ingen mulighet til å skaffe seg den detaljerte oversikten som er nødvendig og heller ingen mulighet til å komme sammen for å foreta den daglige styringa.

Det må gjøres av valgte og ansatte representanter — folk som hele tida vil ha mulighet til å tjene seg sjøl mer enn dem de har gått ut fra.

Dette er til forskjell fra borgerskapet — de er få og de ser samfunnet fra oven. De har gjennom lang tid utvikla metoder både for å delta i den direkte styringa sjøl, og metoder for å få såvel sine egne som andres representanter til å styre som de vil. De kan bygge på erfaringer både fra det borgerlige samfunnet og fra føydal- og slavesamfunnet. (I tillegg trenger de ikke i noen vesentlig grad tenke på det å tjene seg sjøl mer enn folket som noe problem — snarere tvert imot).

For det andre er det karakteristisk for arbeiderklassen at medlemmene ikke har ledelseserfaring eller herskererfaring. Det ligger derimot stort sett i jobben til medlemmene av de andre samfunnsklassene. Arbeiderklassens medlemmer har ikke i sine jobber som oppgave å få andre mennesker til å jobbe etter sine eller andres retningslinjer.

For det tredje består arbeiderklassen av folk som utfører en større eller mindre del av den direkte fysiske produksjonen av en vare eller tjeneste. Det ligger ikke i arbeiderens jobb å utvikle saker, se sammenhenger, planlegge eller være interessert i teori.

Samfunnsfunksjonen som kroppsarbeidere eller arbeidere med rutineprega kontorarbeid e.l. fremmer verken evnen, den nødvendige sjølsikkerheten eller lysten til intellektuelle sysler.

Ånden og hånden

Dette kan bedre seg med utviklinga av produksjonen og med kortere arbeidstid. Men en opphevelse av dette skillet mellom ånden og hånden arbeid vil etter det jeg kan skjønne innebære at det ikke lenger finnes en arbeiderklasse. Da er vi forhåpentligvis inne i det klasseløse kommunistiske samfunnet.

Med andre ord: For borgerskapet er det i hovedsak *enhet* mellom det å ha makta i samfunnet som klasse og den enkelte borgers funksjon i samfunnet.

For arbeiderklassen stiller det seg ikke slik. Der vil det bli en grunnleggende motsigelse mellom den enkelte arbeiders hovedfunksjon i samfunnet og arbeiderklassen som herskerklasse. Sånn sett er det riktig som Tore Fjæreide skriver i en kronikk i Klassekampen 18. august i år at «den viktigste kampen for arbeiderklassen etter revolusjonen blir å ta tilbake kontrollen over vårt eget arbeid og arbeidsprosessen». Det vil være et grunnleggende bidrag til å løse denne motsigelsen mellom arbeideren som undersått og arbeiderklassen som herskerklasse.

Kokkepikene

Men spørsmålet er: Hvordan kan arbeiderklassen leve med denne motsigelsen og likevel føre an i en revolusjon og overta samfunnsmakta fra borgerskapet?

Det etter hvert stadig mer omtalte utsagnet om at under sosialismen skal kokkepikene styre staten har åpenbart hatt sin propagandistiske berettigelse. Men for kokkepikene som fortsatt er

kokkepikene og ikke er innsatt eller valgt til en annen jobb tror jeg det bare fremmer følelsen av å aldri være nok orientert og på høyden i all verdens problemstillinger.

Det er nå gjennom praktiske eksempler og erfaringer klart for enhver i vårt moderne kapitalistiske samfunn at en ikke trenger å komme fra overklassen verken for å kunne tilegne seg kunnskaper, være skapende eller for å være en dyktig leder. Da tror jeg at det å terpe videre på dette utsagnet bare vil lede klassens oppmerksomhet fra å organisere seg kollektivt som herskerklasse til å fortsette å tro på makt og innflytelse ved å få representanter i diverse styrende organer.

Arbeiderklassens oppgave må være å organisere seg kollektivt som herskerklasse. Det er en kamp som starter under kapitalismen og som må resultere i at klassen i en revolusjonær situasjon erobrer makta fra borgerskapet.

Klassen må stabilisere makta si under sosialismen, bruke den til å ta del i stadig nye områder av produksjonen og samfunnslivet, trekke andre mer privilegerte inn i den direkte produksjonen, og dermed redusere betydninga av øvrige klassers og grupper spesielle funksjon som styrende årsarbeidere. Partiet må definere det som sin oppgave både å få tilført arbeiderklassen bevisstheten om at denne prosessen er nødvendig og kjempe for å få gjennomslag for sin politikk i denne prosessen.

Det utilgjengelige

Som det er nå virker det som om «intellektuelle» og «bevisste» (inkludert «intellektuelle» bevisste arbeidere) innafor ulike kamper og aktivistområder — det være seg områder som miljø, kvinne, kultur, antisjisme, homse, skole, 3. verden, ja sågar fagforeningsområdet — mener at arbeiderklassen må framføre deres framskredne standpunkter før de vil heie på at arbeiderklassen tar makta fra borgerskapet.

Jeg tror dette sitter djupt også i AKP og at det fører til at det politiske arbeidet vårt blir svært saksretta og utilgjengelig for arbeiderklassen.

Vi sliter oss ut med å få arbeidsfolk til å ta stilling i all verdens saker i stedet for å få arbeidsfolk til å ønske seg makta og et annet økonomisk og politisk system.

Ikke nok med det. I tillegg må vi bruke kreftene våre på å forklare at en kommunist ikke er en kommunist og at sosialisme ikke er sosialisme.

Det brennende huset fortøner seg som et høyt hus — som en solid og godt konstruert skyskraper med brann i de nederste etasjene. De fleste beboerne ser det som et bedre alternativ å vente på at noe eller noen slukker brannen enn å velge en ytterst risikabel redningsvei fra sjette eller 99. etasje. Det praktiske innholdet begreper har fått stemmer ikke med det teoretiske innholdet vi prøver å legge i dem.

Nye navn

Denne motsigelsen må vi løse i arbeidet vi har foran oss:

- med å analysere den moderne kapitalismen,
- med å kjempe fram en folkelig maktbasis,
- med å forestille oss den politiske og økonomiske organiseringa av et samfunn der menneskemassene sjøl bestemmer utviklinga.

Jeg tror den nye teorien vi arbeider fram må føre til nye begreper: Nytt navn på teorien, nytt navn på partiet, muligens nytt navn på det samfunnet vi vil ha.

I Klassekampen 18. oktober i år

INNLEGG

Roar Jensen (bildet) kommenterer i dette innlegget blant annet Finn Olav Rolijordets innlegg i OPPRØR's septemhernummer. Rolijordet mener at han må slutte som arbeider, eller AKP må endre karakter. Men kanskje det er et nytt parti vi trenger, spør Jensen.

skriver Jon Ivar Elstad at de virkelige bevegelsene i dagens Norge ikke danner noen enhetsfront og ingen naturlig tilknytning eller assosiasjon med hverandre. Han sier bl.a. også at «en tradisjonell arbeiderprofil engasjerer ikke særlig bredt». Og han konkluderer med at: «Dette er en objektiv situasjon. Den forteller rett og slett at det, for tida, ikke fins noen tydelig samfunnsmessig basis for at en forent arbeiderklasse med det tradisjonelle proletariatet i spissen kan ta ledelsen i den politiske kampen og i en samfunnsomveltning. Vi kan håpe det var annerledes, men det nytter lite å moralisere over hva slags samfunn nåtidens kapitalisme skaper».

Med tanke på en valgstrategi, med behov for raske løsninger, er dette sjølsagt et problem.

Med tanke på AKPs planer om å få arbeiderklassen i spissen for alle disse bevegelsene er det også et stort problem.

Utfordring

Dersom vi ser det som AKPs viktigste oppgave å gjøre arbeiderklassen bevisst sin nødvendige historiske rolle, så representerer situasjonen en mer klart formulert utfordring: Å delta i organisering og reorganisering av arbeiderklassen slik den er, og slik den nå enn forandrer seg, slik at den hæren som kan skape et nytt samfunn igjen blir kampdyktig.

(Jeg synes ikke det ligger inn under denne artikkelen å snakke om de alliansene arbeiderklassen er nødt til å inngå med resten av det arbeidende folket for å virkeliggjøre denne oppgaven.)

Dette er viktigere enn vår deltakelse både i valg og i de folkelige bevegelsene i seg sjøl fordi det er grunnlaget for at de progressive folkelige bevegelsene kan vinne.

Arbeidet med fagforeningene vil nok være viktigst. Men jeg tror vi er nødt til å dra i gang et arbeid for å få til andre former for særegen arbeiderorganisering enn fagorganiseringen.

Jeg tenker da mer på den noe uformelle organiseringen som stadig vokser fram — renteaksjonen, fri og uavhengig fagbevegelse, kvinnes tariffaksjon, streikestøtte, etc. — og på mer varige strukturer.

Arbeiderkomiteer

Hva om vi prøver å få til en landsomfattende organisering av lokale arbeiderkomiteer med felles formål:

- å bygge ut solidaritetsarbeid på tvers av arbeidsplasser, fagskiller og lovverk,
- å samle politisk og økonomisk støtte til arbeidsfolk i streik eller andre former for kamp,
- å få ut opplysninger om den kapitalistiske økonomiens lover og begrensninger rundt om på arbeidsplassene, samt materiale om alternative økonomi- og samfunnsformer. Komiteene må bestå av og drives av arbeidere, med enkel og praktisk retta organisering.

En slik organisering vil møte motstand, ikke minst i form av tiltak fra LO. Jeg tror likevel det vil være nyttig å diskutere det materielle grunnlaget og muligheten for å få det til.

ROAR JENSEN, FAUSKE

FAGLIG NYTT

Viktig dom

Stillasarbeiderene ved Aker Offshore Construction vant oppsigelssaken hvor ledelsen prøvde å skille ut arbeidet fra bedriften og overføre dette området til et innleiefirma. Dommen vil være svært viktig i tida framover med tanke på lignende saker som vil komme.

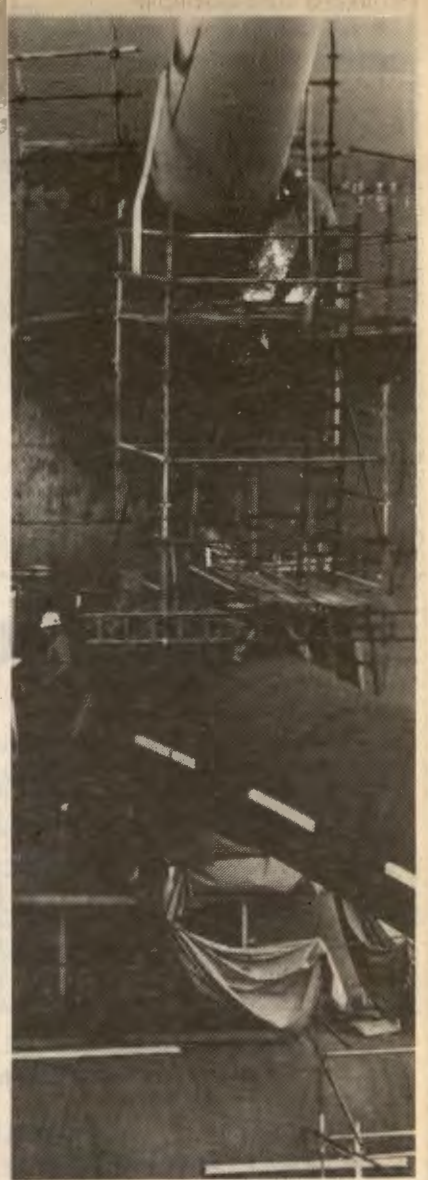
Slankingen av bedrifter med økt bruk av innleiefirmaer er en utvikling vi ser er på rask frammarsj i Europa og vi må vente oss flere slike saker også i Norge. I domspapirene framkommer det også at eventuelle nye permitteringsregler kan ligge bak økt bruk av oppsigelser og utskillelser av ikke-direkte produksjonsarbeid.

Bedriften viste både til Hilleslandsdommen og Aker/Verdal-dommen uten at dette førte fram.

Denne gangen trodde arbeidsretten mer på arbeidstakerenes regnestykke enn på arbeidsgiverens, i tillegg til at viktige kriterier for hvilke økonomiske motiver som anses rimelige eller urimelige i forhold til arbeidstakerenes ulemper ved oppsigelsene ble streket opp.

Forskjellen som da gjenstår fra Hilleslandsdommen og Aker/Verdal-dommen er at ved disse sakene var det kvinner som sloss for arbeidsplassene sine, i denne var det bare menn!

Domspapirene kan fås ved henvendelse til faglig utvalg.

Stillasarbeiderene ved Aker Offshore Construction vant en viktig prinsipiell seier da oppsigelssaken — hvor ledelsen prøvde å skille ut stillasarbeidet fra bedriften og overføre dette til et innleiefirma — ble vunnet.

FOTO: KLASSEKAMPEN

Kvinneprojekt på Filippinene

Av JANE NORDLUND

Kvinneulgets samarbeidspartner på Filippinene heter St. Joseph Social Services. St. Joseph er en legal, non-profit og ikke-statlig service- og hjelpeorganisasjon, etablert i 1982 på et økumenisk (allkirkelig) grunnlag. Den opererer uavhengig av myndighetene lokalt og sentralt. Organisasjonens viktigste bidragsytere er kirkesamfunn i inn- og utland samt andre nasjonale og internasjonale organisasjoner.

St. Joseph' hovedmål er å jobbe for at slumbeboere og andre fattige skal kunne utvikle et sjølstendig politisk, økonomisk og kulturelt grunnlag for sin eksistens.

Arbeidsfeltet strekker seg fra å gi utdanning i helse/sosialarbeid og fagforeningsvirksomhet til kooperativvirksomhet. Videre er forskning og informasjonsvirksomhet sammen med tviklingsprosjekter sentrale deler av virksomheten.

Oppgaver i kø

De filippinske myndighetene bruker i gjennomsnitt 10 øre pr. dag pr. person i landet. De som ser minst til disse tjenestene er de som trenger det mest. Oppgavene for organisasjoner som St. Joseph står i kø og det er økonomiske ressurser det står på for å få disse løst. Arbeidet til St. Joseph er særlig konsentrert om de fattigste.

Slumområdene på Filippinene gror opp pga. folkeforflytningene fra landsbygda til byene. Det økonomiske grunnlaget på landsbygda blir stadig uthula som følge av jordmangel og militær virksomhet.

Flukten fra landsbygda har ført til at et hundretalls slumområder har vokst opp over hele Metro-Manila og i andre bysentra.

«Squatters»

I byområdene søker familiene seg ofte til såkalte «squatters»-områder (uregulerte bo-områder). De finner et ubebodd område eller jorde og slår seg ned der, reiser et skur av planker og bølgeblekk. Inntektene er små og skaffes ofte som «scavengers» (søppelplukker). Det vil si at de samler blikk, glass og annet av verdi fra søppel- og dumpeplasser. Ofte er «squatters»-områdene i seg sjøl en søppel-plass. De sanitære og helsemessige forholdene er ubeskrivelige.

Kvinner rammes

Fattigdomsbyrden rammer kvinner dobbelt som konsekvens av den patriarkalske samfunnsstrukturen. De befinner seg nederst på stigen i det sterkt klassedelte samfunnet. I tillegg til aleneomsorgen for hus og barn (mannlige forsørgere ferdes ofte uta-

for lokalområdet for å skrape sammen inntekter på ulike måter), må kvinnene skaffe inntekter som «scavengers».

Kvinnens sosiale og politiske situasjon er avhengig av størrelsen på inntekten. På Filippinene forsterker den økonomiske og politiske undertrykkinga konkurransen om jobbene. det

finnes få eller ingen støtteordninger for kvinner og barn. Det er derfor nærmest utenkelig for kvinner å skaffe seg et sjølstendig økonomisk grunnlag.

Prosjektet

Kvinneutvalget ønsker dels å gå inn med økonomisk støtte i et allerede

eksisterende prosjekt for å støtte opp om primærhelsetjenesten som St. Joseph driver. Her handler det om utdanning av barforleger, hygieneopplysning mht vann osv. «The squatters» kommer som sagt i hovedsak fra provinsene og har ikke utvikla sosiale bånd seg imellom før de etablerer seg i

Kvinneutvalget i partiet har fått innvilga omlag 340 000 kroner i støtte til et prosjekt på Filippinene. Prosjektet har flere delmål: Organisering av kvinner, utdanning av barfotleger og startkapital til kvinner for å bli sjølforsørgende.

Kvinneutvalget i AKP har fått midler fra pengene som ble samlet inn ved årets TV-aksjon. 340 000 kroner skal brukes på et kvinneprojekt på Filippinene. Samarbeidspartner «St. Joseph Social Services».

et område. På mange måter blir derfor barfotlegesystemet det første infrastrukturelementet av betydning i disse lokalsamfunnene. Det brukes for å utvikle andre former for politisk organisering som kamp for å forsvare retten til å bli boende, drikkevannforsyning osv. 100 000 norske kroner har vi fått til dette formålet.

Den resterende støtten, 240 000 kroner, skal brukes for å støtte kvinner til å skaffe seg egen økonomi og organisere kvinner kollektivt. St. Joseph låner penger til kvinnene i et visst antall familie-enheter til innkjøp av 10-15 smågriser, utstyr, grisehus, dekning av veterinærkostnader og vaksiner mm. Enhetene før opp grisene og ved salg brukes denne inntekten til å betale tilbake lånet (rentefritt, men indeksregulert). Slik får St. Joseph kapital til å låne ytterligere familie-enheter de samme midlene.

I første omgang skal dette prosjektet løpe over tre år. Hvis prosjektet blir vellykka vil kvinneutvalget prøve å få mer midler til å støtte ordningen på lengre sikt.

Utgangspunktet for prosjektet er Metro-Manila, nærmere bestemt områdene Pasig, Mandaluyong og Taguig. Modellen skal overføres til andre deler av Filippinene, primært i prioriterte områder på landsbygda. St. Joseph jobber med å finne egne områder for utvidelse for prosjektet.

Beforholdene i slumområdene er ubeskrivelige. Bildet er fra flommen i San Miguel seinhøsten 1988.

TV-aksjonpenger

Grunnen til at kvinneutvalget har prioritert dette arbeidet, er dels for å få kanalisert penger fra TV-aksjonen til arbeidsområder vi synes skal prioriteres, dels for å starte på et arbeidsområde vi til nå ikke har deltatt på.

Aktuelt fra Studietjenester

Partiskolens studiebok trinn 2B;
«Det norske samfunnsystemet i slutten av 20. århundret»

	Ant.	eks.
«Det norske samfunnsystemet i slutten av 20. århundret»	kr 120,-	
Alternativ framtid for Nord-Norge	kr 50,-	
Torstein Dahle, video	kr 250,-	
Miljøutfordringen	kr 60,-	
Dette må du vite om EF	kr 25,-	
Marxistisk filosofi, trinn 1 A	kr 80,-	
Politisk økonomi, trinn 1 B	kr 90,-	
Krig. Fred. Væpna revolusjon, tr. 2 G.	kr 70,-	
Søstre, kamerater, trinn 2 D	kr 147,-	
Imperialismen, trinn 2 A:	kr 130,-	
Gratisarbeid i familien:	kr 20,-	
Kvinneorg. på tvers.	kr 20,-	
Prinsipp-programmet	kr 40,-	
På den himmelske freds plass, Pål Steigan	kr 30,-	
Ut av det brennende huset, K. Ericssons sommerleirinnledninger (NY!)	kr 30,-	
3 rom og kjøkken, boligpolitikk for 1990-åra (NY!)	kr 50,-	
EF-hefte nr. 2 er nå i trykken!		

Bestillingen sendes til:
STUDIETJENESTER
Gøteborggt. 8
0566 Oslo 5
Telefon (02) 38 42 50

Navn:
Adresse:
Postnr.: Poststed:

Stor studieaktivitet i partiet

Studieaktiviteten i og rundt partiet er økende. Partiet har en rekrutteringskampanje gående, mange har starta studier med utgangspunkt i grunnsirkelboka «Bli med i AKP». Politisk interesserte trekkes til partiet for å studere partiet og politikken vår: Historien, ny revolusjonær strategi, partiteori, analysen vår av kapitalismen/imperialismen, hva mener vi om miljøpolitikk, kvinnepolitikk, utarminga av den 3. verden osv. Dette er bra og uhyre spennende med utgangspunkt i at behovet for en samfunnsomveltning bare øker.

Studiepakker

Partiet har laget mye skriftlig materiale om dette i form av bøker og hefter. Disse kan bestilles enkeltvis eller som pakkedøsnings. Noen eksempler:

Til diskusjoner i partiet:

- Det norske samfunnsystemet av Jon I. Elstad
 - Prinsippprogrammet
 - På den himmelske freds plass av Pål Steigan
 - Ut av det brennende huset av Kjersti Ericsson
- Ordinær pris er kr. 220,-.
Selges nå for 170,-.

Til studiesirkler:

- Bli med i AKP
 - Prinsippprogrammet
 - På den himmelske freds plass
- Ordinær pris er kr. 170,-.
Selges nå for 130,-.

Til økonomistudier:

- Kapitalen av Marx, 4 bind
- Politisk økonomi, partiskolebok 1B

Ordinær pris er kr. 510,-.
Selges nå for kr. 400,-.

Til kvinnepolitiske studier:

- Søstre, kamerater av Kjersti Ericsson
 - Gratisarbeid i familien
 - AKPs kvinnepolitikk
 - Organisering på tvers
 - Privatisering
- Ordinær pris er kr. 230,-.
Selges nå for kr. 185,-.

Vi har også Torstein Dahles video, den koster kr. 250,-.

Bestilling sendes til:
STUDIETJENESTER
Gøteborggt. 8
0566 Oslo 5
telefon (02) 38 42 50

Hva slags parti trenger vi?

Av ARNLJOT ASK

I de fleste større diskusjonene som går for tida, kommer spørsmålet om «hva slags parti skal vi ha» opp. Enten utgangspunktet er valgstrategi, sosialismeteorologi eller partikultur. Partiskoleboka om partiteori, planlagt ferdig i 1990, skulle derfor treffe behovet ganske godt!

Ei lita gruppe har jobba ei stund med partiskoleboka om partiteori. Temaet i seg sjøl, og ikke minst den pågående debatten, gjør at denne boka blir noe annerledes enn de andre i Partiskole-serien. Den vil i stor grad få form av en presentasjon av problemstillinger, studiemateriale og debattinnlegg. Debatten rundt dette emnet vil helt sikkert også «slå inn» i landsmøtedebatten — program og vedtektsforslag. Først om noen år tror jeg det er grunnlag for å lage ei partiteoribok som kan sammenfatte endel av det grunnlaget partiet er konsolidert på.

«Bok-gruppa» ønsker å legge fram sine tanker. For å gripe inn i den pågående debatten, og for at flere skal få sjansen til å påvirke utforminga av boka.

Hva slags samfunn?

Alle levedyktige organisasjoner må samsvare med den rolla de skal spille i det virkelige livet. Derfor må en partiteori-debatt knyttes sammen med analysen av «hva slags samfunn skal partiet fungere i?». Vi har fellestrekk med kommunistpartia fra begynnelsen av århundret og i andre land ved at vi jobber for en revolusjonær omdanning av landet vårt og verden. Men, mange sider ved vilkåra vi jobber under skifter med tid og sted. Spesielt i en tid med så store og raske endringer rundt oss, er det nødvendig å se på om vi i dag er et «virkelig parti» eller et parti som fungerer «for seg sjøl», knytta til den tida det ble forma. Å være prinsippfast, holde på den revolusjonære karakteren, er ikke det samme som å være uforanderlig. Snarere tvert imot! Men, samtidig er en fornying av partiet med et slikt utgangspunkt også i motsetning til en «fornyning» som er bygd på å sette det opp imot AKP i 1970-åra, KKP i 1950-åra, eller SUKPb i 1920-åra osv.

Vi skal trekke lærdom av erfaringene fra tidligere tider. Både for å unngå tilsvarende feil (og det er opplagt at vi kan oppsummere endel slike) og dra nytte av styrkene. Men det er like mye dogmatisme å hevde at det var feil at Kina i praksis var en ettpartistat fra 1949 — fordi vi er imot at det sosialistiske Norge skal være en ettpartistat — som det er å holde på at Norge også må ha ettpartistat fordi Kina hadde det. «Høyre»-dogmatisme er ikke bedre enn «venstre»-dogmatisme. Like konservativt og ufruktbart.

Karakteren og rolla til kommunistpartiet må ses i sammenheng med det konkrete samfunnet det skal fungere i. Enten det gjaldt Kina i 1949 eller det gjelder Norge i 1990-åra.

Hva slags parti?

Derfor legger vi stor vekt på at vi skal diskutere hva slags parti AKP skal være i sammenheng med hva slags opp-

Demonstrasjonsfane fra Rjukan. Fanen er laget av Oscar Løvaas omkring 1917-18. Bildet er hentet fra boka «Bildet som våpen», utgitt av Arbeiderbevegelsens arkiv og Bibliotek på Tiden Norsk Forlag i 1984.

gaver vi står ovenfor i 1990-åra:

- Omgrupperinga i den imperialistiske leiren — hva slags følger skal det få for den politiske innrettinga og organiseringa av partiet? Den vil ha følger for den revolusjonære kampen,

både i den 3. verden og i de industrialiserte landa. (Som kjent hadde analysen av krigsfaren store virkninger fra ca. 1975-85.)

- Miljøkampen — vil den også påvirke organisasjon og arbeidsmeto-

der?

- Kvinnefrigjøringa. Den har allerede ført med seg viktige endringer av partiet. Flere vil følge hvis partiet skal fortsette med å være partiet for full kvinnefrigjøring.

- Den politisk-ideologiske kampen for å gjøre sosialisme og kommunisme til alternativet. Mens kapitalismen som system får større og større problemer og i dag er en katastrofe for flertallet på jorda, og også jorda sjøl, klarer den i vår del av verden å vende hovedoppmerksomheten mot problemene til alternativet: Sosialismen og kommunismen. Den utnytter til siste trevl feila og manglene til den første bølgen med forsøk på å bygge sosialismen. Dette illustrerer til fulle at «de herskende tankene er den herskende klassens tanker». Revolusjonære er heller ikke garantert å klare å stå imot slike offensiver. Men, kampen på denne arenaen vil være viktig i tida framover, og vil få følger både for politikk og organisasjon til kommunistpartiene.

Av det som er sagt går det fram at vi mener at det politiske grunnlaget og organisering av arbeidsmetoder må ses i sammenheng. Sjøl om boka vil konsentrere seg om det siste, vil den bygge på forutsetninger om det politiske grunnlaget. Diskusjonen om politisk grunnlag vil jo gå samtidig, uansett. Så langt vi har kommet nå, vil vi skyve noen bestemte saker i forgrunnen. Slike som:

- Klassegrunnlaget til partiet, og hva slags følger det må få for organisasjon og arbeidsmetoder. Også for hvordan vi takler motsigelser i partiet.

- Partiets ledende rolle. Følgene for forholdet partifront? Kaderparti/masseparti? Dirigent/katalysator — eller bare koordinator? Samspillet med masselinja?

- Legalt/illegalt. I forhold til kampoppgavene i dag og i den framtidige revolusjonære fasen?

- Demokratisk sentralisme. I forhold til diskusjoner/debatt? I forhold til handling? Hvordan takle informasjonsspørsmålet knytta til dette?

Hva slags bok?

Vi har jobba ut fra følgende disposisjon:

- 1) Bakgrunnstoff som går inn på hva politiske partier — og kommunistpartier spesielt, er. Generell teori belyst med historiske og aktuelle eksempler.
- 2) Hoveddelen som tar opp problemstillinga rundt hva slags kommunistparti vi trenger i Norge i 1990-åra

Tilleggs litteratur

Utenom partiprogrammer og de klassiske artiklene om organisasjon i Lenins «Hva må gjøres?», fra Mao — i «Verker i Utvalg» og fra «Bind V» i Oktober-serien, fra Stalin — Om Partiet i «Oktoberboka», kan det være nyttig å ta fram igjen boka til Tron Øgrim fra 1982 om «Den vestlige maoismens sammenbrudd». Dessuten diverse fra Antonio Gramsci. (Carl Boggs har en kortfatta sammenfatning av endel av synspunktene hans i «Gramscis Marxism», fra Pluto Press.)

Rekrutteringsoffensiven i gang

Hvordan er stoda i AKPs pågående rekrutteringsoffensiv? Det er grunnsirkler i gang i store deler av landet, og det rekrutteres stadig direkte til partiet. Det er konkrete planer for flere sirkler etter hvert.

Bøllekurs, Stå Sammen-kurs og Miljøkurs planlegges og gjennomføres flere steder.

I flere distrikter er det oppretta et utstrakt samarbeid med Rød Ungdom, både om egne sirkler, sirkelledere, åpne møter etc.

Lagas rolle

Laga er drivkrafta i sirkelarbeidet de

fleste steder. Flere lag har invitert dem de har jobba sammen med i valget og gamle KK-abonnenter til sirkel. Men andre som oppsummerer at det nære omlandet er uttørka, går videre ut og kontakter andre progressive. Åpne møter er et tiltak som settes i verk flere steder. Det betyr at ikke-medlemmer trekkes inn i diskusjonene om det alternative samfunnet og veien dit og blir kjent med AKP. Det synliggjør AKP og åpner den pågående debatten.

Flere steder meldes om at det er ny giv i å bygge opp igjen lag som har ramla sammen.

Avvente eller delta

I denne uklare situasjonen for partiet er det nødvendig at vi holder fast ved organisasjonen vår. Den må holdes intakt og styrkes uansett hvordan diskusjonene går om grunnstandpunktene våre.

Det er nødvendig å rekruttere parallelt med debatten — ikke vent til alle avklaringer er gjort.

Dette er en anledning for laga til å styrke seg som politiske sentra.

BENTE HANSEN

Kilde til reformisme?

I flere distrikter har nå partiet satsa på å ha folk på heiltid, lønna av partiet. Dette er nok både nødvendig og til stor hjelp på de plassene der de har fått dette i gang.

Men — det er et men også her. Sjøl om jeg ikke tror at faren er så stor i dag, bør vi ha i bakhodet den historiske erfaringa at parti- og fagforenings«-

funksjonærer» av ymse slag ofte har vært en del av grunnlaget for reformismen. Hvorfor? Blant annet fordi slike folk, spesielt hvis de blir sittende lenge som fastlønnte, over tid gjerne utvikler en annen slags måte å leve på enn vanlige folk (som de skal tjene). De kan til og med «lekke lakk» på klassekampen

INNLEGG

fordi livene deres vil bli mindre makelige dersom det blir urolige tider.

Som sagt — jeg tror ikke faren er overhengende, og jeg mener ikke at partiet ikke trenger å ha folk på heiltid. Sannsynligvis trenger vi mange flere! Men det skader ikke å være oppmerksom på hva som kan skje — det har skjedd før... Husk at «En tendens kan dekke over en annen».

EL HOMBRE

Omfattende valg

Av AKSEL NÆRSTAD

Det er store uenigheter i RV og AKP om hva som er ei riktig valglinje for åra framover, og om hva som er riktig for valget i 1991. Gjennom en prosess fram til sommeren 1990 må vi prøve å komme fram til så stor grad av enighet som mulig om valget i 1991. En forutsetning for å klare det er at det blir diskutert politikk, og ikke bare navn og organisasjonsformer. Hvilke svar har vi på de utfordringene miljøordet stiller oss overfor? Hva slags økonomisk politikk er riktig? Hva mener vi om hvordan framtidens samfunn skal være? Svar på slike spørsmål er nødvendige for å legge opp en riktig kurs, og for å vinne oppslutning. Og diskusjonene om de politiske spørsmåla bidrar også til å redusere uenighetene om valglinja. Er vi enige om hva slags politikk vi skal stå for, blir det mindre vesentlig hva navnet på valglistene er.

«Ut av det brennende huset»-konferansen til AKP er akkurat avholdt når dette nummeret av OPPRØR kommer ut. Den konferansen og videre jobbinga med dette prosjektet er en viktig del av å legge et politisk fundament for åra framover. Utover vinteren vil AKP og RV legge stor vekt på diskusjoner og markeringer på økologi. I AKP og i Klassekampens spalter er det store diskusjoner i gang om sosialismen. Og på RVs landsmøte legges det opp til «politisk verksted» for å videreutvikle politikken på mange områder. Dette er en del av arbeidet for å komme fram til ei riktig valglinje.

Undersøkelser

Ved lokalvalget i 1987 stilte RV lister i 113 kommuner og i alle fylker. Tilsammen sto over 3.500 personer på disse listene. Av dem som sto på listene i 1987, er det mange som ikke er med i noe aktivt RV- eller AKP-arbeid. Og i en del av kommunene der det ble stilt lister, er det heller ingen aktivitet. Samtidig er det i de største byene langt flere aktive enn dem som sto på RVs lister. Hva alle disse personene mener og vil være med på, er av stor betydning for å finne fram til ei riktig valglinje. Det er også viktig å finne ut hvor mange lister RV kan klare å stille, hvor mange Miljø og Solidaritet kan klare, og hvilke andre typer lister som planlegges. Derfor legges det nå opp til en omfattende spørreundersøkelse fram til 1. februar. Den krever aktiv innsats

Det legges opp til omfattende diskusjoner og undersøkelser i de nærmeste månedene for å komme fram til hvordan RV og AKP skal stille seg til valget i 1991. Det skal være diskusjoner i alle AKP-lag og RV-grupper, alle de ca. 3.500 personene som sto på RVs lister i 1987 skal snakkes med innen 1. februar, det skal være landskonferanse i AKP og 25.-27. mai blir det ekstraordinært landsmøte i RV.

Det var ikke akkurat ellevevill glede å spore hos FMS-panelet under valgvaaka i TV-huset i høst, og nå går diskusjonene om valgalternativer for fullt.

FOTO: OLA SÆTHER

fra alle AKP-lag og RV-grupper, og fra distriktsledelsene. Spørreskjema står gjengitt et annet sted på denne sida. Hvem kan du snakke med?

Diskusjoner

Alle AKP-lag skal nå ha gjennomført sin første diskusjon om framtidig valglinje. Sentralstyret vil oppsummere disse diskusjonene og legge fram sitt foreløpige syn på nyåret. Deretter vil det bli en ny runde med diskusjoner i alle AKP-laga, og en landskonferanse på våren som oppsummerer disse diskusjonene.

Fleire RV-grupper har også diskutert valget, og det oppfordres til at alle gjør det i tida framover. 2.-3. februar 1990 vil landsstyret i RV fortsette sine diskusjoner. Og RVs holdning til valget i 1991 vil bli avgjort på det ekstraordinære landsmøtet i mai.

Også i Fylkeslistene for miljø og solidaritet går diskusjonene. Når denne avisa kommer ut, har det akkurat vært avholdt en landskonferanse. Og det er en innstilling fra koordineringsrådet om at det skal være en ny landskonferanse i september som fatter en avgjørelse om valget i 1991 og framtida til FMS.

Problemstillinger

Det er brei enighet i AKP og RV om at det trengs et valgalternativ som står til venstre for SV, men som samtidig tar opp i seg opprørsbevegelser som ikke definerer seg langs den tradisjonelle høyre/venstre-skalaen. RV har klart å markere seg som en klar venstre-opposisjon med brei tillit for sine avsløringer og standpunkter til støtte for folk flest. Men samtidig har det grodd opp ulike radikale lokallister, De Grønne er etablert, og titusenvis av nye folk har slutta opp om SV. FMS fikk flere stemmer enn RV har fått ved stortingsvalget, men klarte ikke å vinne stor oppslutning, og var samtidig uklar i profilen. Kan RV klare å vinne oppslutning fra breie grupper utenfor dem som til nå har støtta RV? Kan en utvikling av FMS klare det, og samtidig føre videre RVs styrker? Finnes det noen tredje vei?

RVs utvikling har vært diskutert fra staren av, og har skutt ny fart nå. Noen vil slå sammen RV og AKP, noen vil nedlegge RV og andre vil ha et frittstående RV. Vil et frittstående RV bli en trussel for AKPs eksistens fordi det bli to organisasjoner med mye likt i plattformen? Vil det være mulig å vinne brei støtte om RV og AKP slås sammen? Vil det være mulig å lage en brei medlemsorganisasjon av RV som samtidig gir rom for AKP som et sjøstendig parti?

Hvor viktig er det å ha et landsomfattende alternativ i 1991? betyr det rikspolitiske og NRK-dekning så mye at det må satses på ett alternativ? Eller vil det være riktig å stille RV-lister noen steder, Miljø og Solidaritet noen steder og reine lokale lister andre?

Det er ingen tvil om at RV har satt klare spor etter seg, ikke minst i Oslo som denne plameningene ditto.

Sats på RV i 1991

RV-konferansen i Bodø 13.-15. oktober har diskutert valglinja for 1991, og vil komme med eit foreløpig standpunkt for å stimulere debatten.

1. Det politiske oppbruddet til venstre — som SV no delvis har fanga opp — er ei utfordring og ei mulighet for å styrke det revolusjonære alternativet, især blant ungdommen. Revolusjonære må møte dette ved å styrke arbeidet i masserørsla, styrke skoleringsarbeidet og utvikle innhaldet i det sosialistiske alternativet.

2. Ved kommune- og fylkesvalget i 1991 bør vi bygge på dei beste erfaringane frå RV og Fylkeslistene for Miljø og Solidaritet.

3. Vi meiner dette best kan skje ved å arbeide for å stille flest mulig RV-lister ved kommune- og fylkesvalget. Dette er den beste måten å ta vare på den tilliten RV har oppnådd gjennom arbeidet i kommune- og fylkesting. RV er også det beste utgangspunktet for å styrke eit klart venstrealternativ til SV og AP i 1991. RV er kjent og har ein profil,

det famnar òg heile landet, og har ein heilskaplig politikk som er ein del av en strategi for sosialismen.

4. Vi bør invitere aktivistar i fylkeslistene til å vare med å bygge eit sterkare RV. Andre bør vi forsette samarbeidet med i kampen mot EF og i anna utanomparlamentarisk arbeide. Koordineringsrådet kan eventuelt halde fram som eit kontaktforum.

5. Vi beklager at vedtak om valglinje for 1989 ikke har vore sendt ut til demokratisk behandling i RV-gruppene for vedtak blei fatta. For framtida må det sikres fra ledelsen i RV at RV-gruppene diskuterer linje før vedtak fattes.

RVs valglinje for 1991 må vedtas av et ekstraordinært landsmøte i 1990. 6. Valglinja i 1993 må vurderes ut i frå den politiske situasjonen på dette tidspunktet. Eit ullent «breialternativ» i 1991 som får med få utanom RV, vil vere eit dårlig utgangspunkt for eit reelt brei-alternativ i 1993, dersom det da skulle vere grunnlag for det.

Sats på Miljø og Solidaritet

Vigjengir her et vedtak fra et AKP-lag i Bergen:

1. Partiet bør fortsatt arbeide etter den hovedlinjen som var fulgt med Fylkeslistene.

2. RV nedlegges. Tidsperspektivet er innen sommeren 1990.

3. Representantene til RV i kommune- og fylkesting går over til å representere Miljø og Solidaritet etter at RV er nedlagt.

4. Miljø og Solidaritet blir medlemsorganisasjon.

5. Miljø og Solidaritet velger en sentral ledelse som har ansvar for politiske utspill.

Miljøarbeid i sentrum

Her følger en oppsummering fra RV-konferansen i Oslo 13.-15. oktober. Miljøarbeidet framover ble debattert, her er noen punkter fra Knut Henning Thygesens foredrag:

● I denne valgkampen har alle partier hatt grønne profiler.

● Miljøpolitikken er tatt alvorlig.

● Men på hvilken måte blir miljøpolitikken tatt på alvor? Norge er på verdenstoppen i energiforbruk. Gro har satt en målsetting om reduksjon til 50 prosent innen 2020, men: Vannkraft, oljeutviktlingstakt, gasskraftverk — tilsammen skal forbruket øke kraftig.

● Bilbruken skal vokse 30-60 prosent til år 2000.

● CO₂-utslippet vil vokse kraftig.

● Kjemikalieforbruket øker.

● Fortsatt intensivering av jordbruksdrift.

● Handelen med utlandet øker og derav mindre sjøberging.

● Fortsatt sentralisering og derav økte arbeidsreiser.

● Sjøpølmengden øker.

● Fortsatt utbygging av den 3. verden.

● Hva er kapitalismens svar på disse spørsmålene? Jo, man må tjene penger på det som skjer. I hovedsak ved å utvikle renseteknologi og ved avgiftsøkninger. Miljøkampen blir en ny vekst for kapitalismen, men kan det redde miljøet og livsgrunnlaget på jorda?

«Miljø-skolering»

Det er to år til neste valg, det er den tida vi har på oss til å stake ut en miljøpolitikk, til å «utdanne» miljøaktiviser og ideologer og knytte miljøkampen til den andre politiske jobbinga vår.

Vi må inn i kommunepolitikken med miljøkrav og politikk. De som sitter i fylkes- og kommunestyre, tekniske utvalg og eventuelle miljøutvalg må skolerers. RV sentralt bør ta initiativet til å utarbeide informasjonsmateriale til disse om viktige felles miljø saker for kommuner og fylker.

ELISABETH NORDANG

Espen Mathiesen og Grethe Naustdal — revolusjonære kommunepolitikere i Oslo. Er det mulig?

FOTO: OLA SÆTHER/TORILL STORVESTRE

Revolusjonære kommunepolitikere

Av BERIT JAGMANN

Vi spurte Espen Mathiesen og Grethe Naustdal om det er mulig å jobbe som revolusjonære kommunepolitikere uten å bli den gode saks talsperson?

Grethe: Ja, det er mulig. Et eksempel er forskjellen mellom RV og SV. SV vil ha intern gransking av «uhumskheter», mens RV kan ikke gå med på det. Da kommer vi aldri saka til livs. I Oslo kommune virker offentlighetsloven motsatt av hva den skal. Alle opplysninger holdes tilbake — lovlig og ulovlig. SV støtter dette. RV sprer alle opplysninger de får, f. eks. om kommunebudsjettet.

Espen: Du er også den gode saks talsperson, men i tillegg mange andre ting. Du kan være dyktig og flink i bystyret, men det bringer ikke samfunnet noe nærmere en revolusjon. Du må også være en del av en organisert bevegelse som skal avskaffe det parlamentariske systemet vi har i dag. Vi må sette ting i sammenheng, ellers blir det en endeløs slåsskamp mot vindmøller.

Grethe: Vi klarer å sette ting i sammenheng. Vi peker på at Oslo er rikt. Nedskjæringen på offentlig sektor er en del av tilpasningen til EF, baserer vi oss på at går vi inn i EF mister staten offentlige inntekter på 18-20 milliarder kroner. For å overleve en så kraftig nedkjøring må det skjæres ned på offentlig sektor. Vi mangler mye kunnskap sjøl om vi ser sammenhenger. Mange sitter på mye kunnskap, men vi har ikke klart å gjøre den tilgjengelig. Det blir vår utfordring framover.

— Lett å drukne

Espen: Vi som er revolusjonære i parlamentariske organer er på defensiven,

OPPRØR har tatt en prat med Espen Mathiesen og Grethe Naustdal, henholdsvis sekretær for og medlem av RVs bystyregruppe i Oslo, for å høre hvordan de synes det er å være revolusjonære kommunepolitikere.

vi merker nedskjæringene som kommer fra staten — det er i kommunene nedskjæringene blir videreført. Det er mange enkeltsaker som blir utsatt for reduksjoner. Det er lett å drukne. Vi er halvveis under vann hele tida. Men når vi er oppe og snapper etter luft greier vi av og til å sette oss godt inn i enkeltsaker og få mobilisert folk, noen ganger også på et revolusjonært grunnlag. Når vi varsler folk er mange i stand til å jobbe videre sjøl. Folk har overlevelsesinstinkt.

— *Hvordan mobilisere brukerne til kamp?*

Grethe: Det skjer mye gjennom «La Oslo leve» og i bydelene. Alle som er organisert gjennom Kommuneforbundet må begynne å jobbe. Den nye organiseringen i bydelene gir nye muligheter. Det er en stor prosent jenter organisert der. Jenter som blir utsatt for nedskjæring på mange nivåer, som ansatte og brukere. Vi må jobbe både i bydelene, i fagforeninga og i interesseorganisasjoner. Samorg. ønsker nå breiere samarbeid med andre grupper og interesseorganisasjoner, det er kjempebra. Folk må også bli flinkere til å bruke RV-kontoret, vi sitter på masse kunnskap.

Espen: Det er begrensa hva en RV-politiker kan gjøre som enkeltperson. Se på forslaget til 1990-budsjettet. Vi

kan lekke opplysninger til pressa eller få informert folk om nedskjæringene, men folk blir ikke organisert av det. Derfor må RV i kommunestyrene gå sammen med den organiserte bevegelsen som ikke bare informerer, men også organiserer. Vi har prioritert å samarbeide med «La Oslo leve». Det er ikke et reint RV-foretak, men vi har diskutert med de RVerne som er organisert der. Det er også prioritert arbeid for AKP og vi samarbeider. RV i Oslo er ikke utvikla til å være en frontorganisasjon i seg sjøl.

Alle sektorer rammes

— *Hva kjennetegner nedskjæringene — har de en spesiell profil?*

Grethe: De rammes offentlig sektor særlig hardt. Var det kører i offentlig sektor tidligere blei det bygd ut. Nå blir man kvitt køene ved betaling, folk har ikke råd til f.eks. barnehager.

Espen: Alle sektorer er hardt ramma. Det er det som er profilen. Tallmessig sett er antall stillinger som skal bort størst i helsesektoren. Utviklinga som hvert år har betydd en økning av aktiviteten i kommunen er snudd. Fra 1988 har det gått denne veien fordi det strammes inn på samtlige sektorer. Enkelte sjikt innafor hver sektor — toppsjiktene — har ikke blitt ramma. Toppsjefene får et lønnsplags på over

100 000 kroner. Lysverkets direktør får en økning på 115 000 i året pluss fri bil.

Troverdighet

— *Kan vi vinne oppslutning når vi kommer med forslag som bringer budsjett i enda større ubalanse?*

Grethe: Troverdigheten får vi når vi reiser krav som rett til utdanning, arbeid, bolig. Krav som i 70-åra var trygge sosialdemokratiske krav. Vi sprenger ikke rammer, vi har råd.

Espen: Vi kommer med mange forslag, ikke bare til utgiftsposter. Vi påviser også at det finnes penger i samfunnet og måter som stat og kommune kan få penger inn på. Det finnes penger og en stor rik overklasse her i byen som ikke betaler skatt. Når de 80 rikeste i gjennomsnitt bare betaler to prosent i inntektsskatt er det mye å hente. I tillegg snytes det for flere milliarder. Det å styrke skatteinnkrevinga vil gi dekning for mange av RVs forslag. Vi må ikke se oss blinde på utgiftsforslagene. Mange «utgiftsforslag» vil også føre til besparelser, mindre sosialhjelp, mer skatt osv. Barnehager er f.eks. totalt ett økonomisk lønnsomt.

— *Hva er den største trusselen mot kommunenes økonomi — uduelig politiker på lokalplan eller statens fordelingspolitikk?*

Grethe: Jeg mener ikke at de er uduelige. De er dyktige til å sikre privatkapitalen og til å sikre profitt til borgerskapet.

Espen: Det siste er det viktigste. Sjøl om vi kutter ut prosjekter som Dittenhullet, Byhallen, motorveiprosjekter osv. så er det utenkelig at Oslo kommune vil få balanse uten statlig hjelp. Oslo har mellom 13-14 milliarder kroner i gjeld.

Valglinja framover

Vi trykker her en uttalelse fra landsstyremøtet i Rød Valgallianse 28. og 29. oktober som oppsummerer stortingsvalget og ser på valglinja i 1990-åra. Landsstyret støtter hovedinnholdet i den oppsummeringen som sentralstyret i AKP har vedtatt.

1. Landsstyret i Rød Valgallianse mener at det i 1990-åra trengs et valgalternativ som ligger til venstre for SV, og som samtidig tar opp i seg opprørsbevegelser som ikke definerer seg langs den tradisjonelle «høyre-venstre»-skalaen. Den radikale miljøbevegelsen og distriktsopprøret er eksempler på dette.

RV har vært et klart venstrealternativ i forhold til SV og andre partier. RV har fått gode resultater i lokalvalg i mange kommuner og fylker, men ikke klart å bli et alternativ med mandatsjanser i stortingsvalg. Landsstyret mener det er nødvendig å utvikle et politisk program for 1990-åra. RV har i dag et bra program, men det er behov for å videreutvikle politikken på mange områder, og å gi svar på nye problemer og utfordringer. Det er behov for å utvikle svar på de spørsmålene bl.a. miljøbevegelsen, den antirasistiske bevegelsen, kvinnebevegelsen og distriktsopprøret setter på dagsorden. Dette politiske programarbeidet er viktig uansett om en mener RV, FMS eller andre alternativer bør være det RVerne skal jobbe for i 1991.

2. Det er ulike syn i RV på hva som er ei riktig valglinje for 1990-åra.

- Om RV bør stille til valg eller delta i en breiere front som Fylkeslistene for miljø og solidaritet.

- Om RV bør opprettholdes i sin nåværende form, utvikles til en sjølstendig medlemsorganisasjon eller på lengre sikt slås sammen med AKP.

- Om det bør satses på å utvikle en brei medlemsorganisasjon som bygger på det beste i både RV og FMS.

- Om RV ved valget i 1991 bør ha en fleksibel linje slik at det stilles RV-lister en del steder og at RVerne deltar på ulike typer lokale lister andre steder.

Landsstyret mener det er nødvendig med omfattende diskusjoner og undersøkelser blant mange folk som har støtta RV, FMS og blant andre radikale for å fastlegge RVs linje for valget i 1991 og framtidige valg. Landsstyret vil understreke behovet for å utvikle en enhet i RV, AKP, Rød Ungdom og NKS. Det forutsetter at alle jobber for å komme fram til et alternativ vi kan stå samlet om slik at vi unngår splittelser eller at folk trekker seg ut av arbeidet fordi de ikke fikk gjennom sitt syn fullt og helt. Det finnes ingen enkle svar, og heller ikke helt riktige og helt gale svar i diskusjonen om valglinja. Diskusjonene viser også at personer som står for forskjellige syn på RV og FMS er enige om mye når det gjelder behovet for å utvikle en politisk plattform, knytte seg til nye grupper, utvide bredden på det politiske arbeidet o.l.

3. RV skal sammen med AKP diskutere med de ca. 3 500 personene som sto på RVs lister i de 113 kommunene RV stilte lister i 1987, og andre radikale om hva som er riktig og hva de vil støtte og arbeide for i 1991-valget. Det skal undersøkes hvor mange kommuner det er mulig å stille RV-lister i, hvor mange det vil være mulig å stille FMS-lister eller liknende, og hvor mange kommuner det er ønske eller planer om ulike lokale lister. RV ønsker å drive disse diskusjonene og undersøkelserne blant deltakere i og sammen med FMS. Landsstyret vil oppsummere dette arbeidet på sitt møte i begynnelsen av februar.

4. Til tross for ulike syn på hva som er ei riktig linje for valget i 1991 og på RVs framtid, er landsstyret enige om at RV må opprettholdes og at RV-arbeidet nå må styrkes.

5. RV skal avholde et ekstraordinært landsmøte 25.-27. mai 1990 for å vedta hvordan RV skal stille seg til valget i 1991. Landsmøtet skal også være et politisk verksted for å utvikle diskusjonene og utvikle svar på de store politiske utfordringene venstresida står overfor.

Massakrene på Tienanmen og valgnederlaget har tilsammen hatt stor virkning på partiet. Det har utløst tanker og diskusjoner som har ligget en stund, skriver Siri Jensen (bildet) i denne artikkelen om diskusjonen framover.

Partiløpet

Vi lever i en tid med store endringer i verden. Det fastlåste bildet med to rivaliserende supermakter sprekker opp og vi har fått en situasjon med flere sentra, Sovjet, USA, Japan og EF. Hendelsene i Øst-Europa har akselerert denne utviklinga.

Supermaktens økonomiske vansker gir tildels noe mer spillerom for den 3. verdens folk, både i Afrika, Asia, Latin-Amerika og Øst-Europa.

Kapitalen er på offensiven, steinhard markedsliberalisme er medisinen over hele verden og konkurransen er knallhard. Parallelt ser vi en ideologisk offensiv, det snakkes om «ny æra for kapitalismen», og om «sosialdemokratiet århundre» idet sosialdemokratiet forlater sosialdemokratisk politikk.

Øst-Europa endrer seg dramatisk. Folkelige bevegelser presser fram demokratiske reformer. Blokkene sprekker opp og vi får et helt nytt Europa, med konsekvenser både for NATO og EF. De folkelige kreftene styrker seg, men det gjør også vest-europeisk kapital. Framover vil økt markedsøkonomi komme i skarpe konflikter med folks behov, med nye opprør som resultat.

Miljø-ødeleggelsene truer med utsettelse. For folkene i den 3. verden forenes utbytting og rasering av livsgrunnlaget. Kapitalismen er i stand til virkelig å gjøre det umulig for mennesker å leve på jorda. Og det eneste svaret kapitalismen i dag kan by er mer kapitalisme.

Offensiv

Kapitalen er på offensiven, økonomisk og ideologisk, men stadig flere vil ikke ha kapitalismen som system. Over hele verden slåss folk for at mennesker og natur, ikke profitt, skal være drivkraft. F.eks. retta opprøret i Kina seg også mot resultatene av en mer markedsorientert økonomisk politikk. Det har de siste åra vært svære studentopprør i Europa, streiker, miljøbevegelser i utvikling i den 3. verden.

Samtidig mangler det troverdige alternativer. Det endelige sammenbruddet skjedde i juni, men alternativene har vært tynnslitt lenge før det. Det er klart at heller ikke sosialismen i den form vi har kjent den, har noe svar på miljøutfordringene.

Verdensbildet knaker — og vi med. Vi er i en situasjon med store mulighe-

ter og store problemer. Marxisme oppsto med bevegelsen som mor og vitenskapen som far. Det er behov for en ny syntese av en vitenskapelig gjennomgang av marxismen og analyse av kapitalismen i dag og erfaringene i de virkelig bevegelsene mot kapitalismen.

Revolusjonært parti

I denne situasjonen er det fare for at partiet kan gå tapt som revolusjonært kommunistisk parti.

★ Vi utsettes for et sterkt press for å ta avstand fra all sosialisme/kommunisme, på grunnlag av utviklinga i Kina, men også med utgangspunkt i det som skjer i Øst-Europa. Hvorfor har sosialismen i land etter land endt opp i diktaturer som får vestlige kapitalistiske land til å framstå som redningen? Dette spørsmålet står fortsatt delvis ubesvart på tross av vårt klare standpunkt til Øst-Europa.

★ Stilt overfor press fra borgerskapet og hets mot partiet er det lettest å enten blåse over ende eller forsvare alt.

★ I partiet finnes det materialtrøtthet, oppgitthet og tendenser til organisatorisk oppløsning. Det tar på folk å være uenig med de fleste i år etter år.

★ Vi har klare trekk av generasjonsparti.

★ Det er tegn som tyder på at det ideologiske klimaet som er under oppseiling, er et mer småborgerlig radikalt klima, jfr. SVs valgframgang.

★ Det finnes åpne og latente motsigelser i partiet som kan vokse seg store i vanskelige tider.

Nye opprørere

Det er en tragedie om AKP går i oppløsning eller blir et litt rødere mini-SV.

Samtidig er vi utsatt for et annet slags press, et press fra radikal, miljøbevisst ungdom som har behov for et parti med svar på dagens utfordringer. Er vi i stand til å forene oss med en ny generasjon opprørere?

Det går ingen vei tilbake til den rette linja. Vi må skape en ny revolusjonær teori, strategi, taktikk og partimodell. Og vi må skape den sammen med medlemmene, slik at den blir allepartimedlemmenes eiendom.

ST har vedtatt å bruke hele sitt neste møte til å diskutere plattformen til AKP i dag og forholdet til tradisjonen vi springer ut av.

Samtidig inviterer vi til diskusjon i hele partiet. Det er flere store spørsmål i denne diskusjonen.

Fire store spørsmål

★ Forholdet til tradisjonen.
★ Hvordan vi tenker oss et nytt samfunn.

★ Klassegrunnlag og strategi, inkludert hva betyr en revolusjonær strategi for hvordan vi stiller oppgavene for partiet i dag?

★ Partimodell.
I tillegg vil vurderinga av AKPs egen historie både komme inn i de ulike spørsmåla og være et eget tema.

Kjersti Ericsson, Aksel Nærstad og jeg har i to kronikker i Klassekampen trukket opp endel problemstillinger for diskusjonen. Til de to første punktene fins Kjerstis innledninger på sommerleiren som kan bestilles som hefte fra partikontoret. Hvordan materiale fra «Ut av det brennende huset»-konferansen skal brukes videre, er ikke klart når dette skrives.

Noen har reagert på at kronikkene stiller alle spørsmål åpent, skal vi nå kaste alt vi har stått for? Sjøl mener jeg ikke det. Jeg er revolusjonær og vil fortsette å kalle meg kommunist. Jeg vil ha et revolusjonært parti. Men jeg mener at vi må innse at det er nødvendig å prøve ut teorien mot virkeligheten i dag. Kapitalismen har utvikla seg, det er behov for en god del nye svar. Og selv om jeg ikke vil at vi skal slå barnet ut med badevannet, slik mangé er redde for, så synes jeg ikke det er så klart hva som er barn og hva som er vann. Dette skal nettopp diskusjonen avklare. Derfor er det ikke så lett å starte med å slå fast hva som «ligger fast».

Debatten

Andre har reagert på at det er for få klare standpunkter. Vår hensikt var å starte med å reise endel av problemene, slik at flere kan være med i prosessen med å ta standpunkter. Underveis i debatten vil vi presentere flere standpunkter. Når ST har hatt møte på tidligvinteren, vil vi legge fram forslag til en del standpunkter for partiet. Men standpunkter behøver ikke bare komme fra ledelsen.

Et problem med å starte debatten i KK er sjølsagt at det lett kan bli en debatt for de skriveflinke og de med spesielt skarpe standpunkter. Derfor er det viktig at laga tar opp debatten og at referater eller oppsummeringer kommer videre til DS og ST. Det er også fint om flere kan gå sammen om debattinnlegg, slik at mange syns-

punkter kommer fram.

Nytt parti?

Diskusjonen i KK har til dels dreid seg om forslag om å legge ned partiet og bygge et nytt. Det har kommet forslag om å slå sammen AKP og RV. Felles for disse forslaga er etter min mening at de ikke tar utgangspunkt i de viktigste problemene: Hva er våre svar på hvordan det er mulig å komme ut av det brennende huset? Hva slags strategi har vi i dag? Uten å gå inn på disse spørsmåla blir det for snevert og diskutere ulike organisatoriske løsninger. Hvilke forandringer i det politiske grunnlaget ønsker de å gjøre som vil legge ned partiet? Jeg er sikker på at vi trenger forandringer i partimodellen, men hvilke må ses i forhold til hva vi mener om framtid og strategi. Vi kan ikke ta utgangspunkt i problemene i valgtaktikken og forme parti og strategi utfra det.

Skal AKP nå bli innadventd og konsentrere kreftene om seg sjøl og sin egen diskusjon?

Stor diskusjon

Nei, vår linje er å gjøre svakhet til styrke. Vi har ikke svara, men vi er det eneste partiet som stiller spørsmålet om hvordan bryte med kapitalismen? Og vi ønsker diskusjon med alle som er misfornøyde med den utviklinga dette samfunnet tar. Vi kan bare utvikle politikken vår om vi gjør det i fellesskap med aktivistene i de virkelige bevegelsene. Derfor går vi inn for åpne møter og diskusjoner, for studiesirkler og rekrutteringsarbeid. Spesielt viktig er det å rette dette arbeidet inn på ungdom. Det dreier seg om politikken for en ny generasjons opprør mot makta. Det kan ikke lykkes uten at opprørske unge sjøl er med å forme strategi og parti.

Planer

Hva er ledelsens foreløpige planer for diskusjonene videre?

★ «Ut av det brennende huset»-konferansen var første skritt, og sjølve prosjektet fortsetter. Konferansen har helt sikkert gitt mye materiale til videre diskusjon, og både stoff og innledere som kan brukes til ulike former for lokale møter.

★ Neste felles offensiv er planlagt februar/mars i forbindelse med Pål Steigans bok om økologi og marxisme. Vi tenker oss en serie eksterne møter, dels med sentrale innledere, kombinert

Forslag til opplegg for lagsmøte

Velg ett eller flere av de fire hovedspørsmåla i Siri Jensens artikkel. Sett dere i grupper på 2-3 stykker (fordel gamle og nye) og sett ned på papiret i punkter:

★ hva dere sjøl har av meninger om dette temet

★ hva dere er enige/uenige med av det dere oppfatter som partiets standpunkt/praksis

★ hva dere har lyst til/behov for å diskutere.

La hver gruppe legge fram sine punkter og start diskusjonen ut fra det. La alle punktene følge referatet videre.

Plattform

ST skal på sitt møte diskutere 10 (eller 15 eller 25) punkter til plattform for AKP. 10 punkter om forholdet til historia, 10 punkter om AKPs historie. Det er utmerket om lag/DSer prøver seg på det samme.

med interne møter som også tar opp Sentralstyrets standpunkter i debatten om partiets grunnlag.

I løpet av vinteren vil det bli avholdt en faglig kaderkonferanse som vil ta opp en del strategiske spørsmål. En intern kvinne-arbeiderkonferanse skal diskutere hvilken plass arbeiderklassens kvinner skal ha i strategien vår.

★ Partikonferansen som skal avklare partiets standpunkt til valgtaktikken for 1991 vil også være en del av dette løpet.

★ I mai satser vi så mye krefter på en alternativ miljøkonferanse i forbindelse med en FN-konferanse i Bergen, med ulike seminarer og diskusjoner etter mønster fra Nórdisk Forum. Det eksterne løpet rundt Pål's bok, vil kunne lede fram til dette.

★ I løpet av våren vil diskusjonene så langt bli oppsummert og munne ut i forslag til landsmøtediskusjonen høsten 1990.

★ Sommerleiren vil i år spille en viktig rolle som landsmøteforberedelse.

★ Vi har fortsatt ikke tatt endelig standpunkt til om partiet skal arrangere en internasjonal arbeiderkonferanse høsten 1990, men vi håper at det skal være mulig.

★ Landsmøtet høsten 1990 vil så oppsummere hvor langt vi er kommet i debatten om strategi for 1990-åra.

Motsigelser

Den debatten vi nå reiser trenger tid. Det innebærer at vi må fortsette å leve med tildels store uenigheter. Forholdet til motsigelser blir derfor viktig. Vi tar i kronikken vår i KK opp linja med å se alle motsigelser som uttrykk for kampen mellom en borgerlig og en proletarisk linje, der den ene må nedkjempes. Dette er forøvrig også spørsmål som tas opp i boka «(ml)». En slik måte å se motsigelser på kan være et hinder for å løse virkelige motsigelser i arbeiderklassen og folket, og et hinder for å komme fram til såkalt overskridende svar — dvs. svar som innebærer elementer fra begge sider. Dialektikken handler faktisk om tese, anti-tese, syntese.

Jeg tror AKP har teori, erfaringer og medlemmer som gjør det mulig å løse oppgava vi stilles overfor, uten å splittes i ulike deler. La oss ta oppgava med å skape enhet rundt en ny strategi alvorlig.

SIRI JENSEN

SEND INNLEGG

Send debattinnlegg til OPPRØR! Skriv korte innlegg. Kontakt Erik Ness hvis du har planer om å lage et langt innlegg. Innlegg behøver ikke være undertegnet med navn, men oppgi navn og telefon på noen redaksjonen kan kontakte.

DEBATT

DETTE NUMMER

Valgerfaringer fra sør, vest og nord — på godt og vondt, kanskje meste det siste — og debatten rundt hva slags avis Klassekampen skal være, er stikkord for debatten i dette nummeret av OPPRØR.

Valgerfaringer fra Sørlandet

I Klassekampen 16. september oppfordrer Siri Jensen «grasrota» til å gi sitt syn på valgkampen osv. Jeg er en vanlig AKPer (bestemor) 50 mil fra Oslo. På grunn av helse er det bare sporadisk det jeg kan gjøre. Jeg har sørget for at RV har fått sendetid i Farsund Nærradio. Jeg skriver litt i avisene. Jeg møtte på gymnas og handelsskolen for Fylkeslistene ved skolevalgene. Vi — Otto Risaner (uavhengig), Arthur Andreassen (NKP) og jeg — sendte et program på en halv time i nærradioen.

Det ble 11 stemmer på Fylkeslistene i Farsund. V ble skuffet over at Jon Michelet ikke kom inn i Oslo. Vi håpet jo til det siste. Jeg skal nå nevne noe av det jeg mener ødela for oss:

1. Mai/juni-hendelsen i Kina. At vi tok avstand fra regjeringens handlinger, ble dysset ned så godt de kunne i massemedia. Folk satte likhetstegn mellom nakkeskudd og kommunisme.

2. Alle artiklene i Dagbladet og Klassekampen med brodd mot AKP. Jeg kjente ikke AKP igjen i alle disse skriviene. Hva er så forferdelig at en AKPer tar seg jobb i industrien eller kjøper en bondegård? Det var som en del mennesker skulle forsøke å få bort sin vonde samvittighet fordi de hadde solgt sin sjel. Jeg kan heller ikke se at vi i AKP godtok Kinas politikk. Jeg holder *Beijing Review* og har med forferdelse lest om gradvis omslag til kapitalistisk praksis. Klassekampen har lenge gitt uttrykk for skepsis til Kina.

Maos tanker om «stol på egne krefter», «tjen folket» «de sterke skal hjelpe de svake» er byttet ut med «noen må bli rike først» o.l. Multilaterale sel-

skaper har fått innpass. Det er nødvendig at vi må definere hva vi mener med kommunisme. Vi må holde frem den kommunistiske visjonen. Og la den være som en fakkel til veiviser og til å låne ild fra i vårt daglige arbeid.

Visjonen:

Arbeide sammen og dele fruktene av arbeidet. Fellesskap med medmennesker og naturen. Klasseløst samfunn hvor alle arbeider etter evne og hvor det ikke er forskjell på lønn.

«Drømmer og utopier», sier de kloke menn, de som er kalde av hjertet. «Hør ikke på dem», sier Inger Hagerup. Kapitalismen kan aldri tjene fellesskapet. Derfor må den avløses av sosialisme og videre til kommunisme. Hvordan vi skal nå dette målet er det mange syn på for oss som står til venstre for SV. Men vi må ha visjonen som felles mål.

3. Erik Solheim og SV klarte å gi uttrykk for kritikk av AP og overtok vår profil. SV har lenge vært haleheng til Arbeiderpartiet. Nå trodde folk at SV ville få AP til å endre kurs. Samtidig slapp Solheim å si ett ord om sosialisme og kommunisme osv. SV distanserte seg fullstendig fra årsakene til urettferdigheten.

Vi gjorde samme feil i partilederdebatte, og ellers også. Vi må i framtida bli det grunnfjellet vi skal bygge det nye samfunnet på. Hvis vi står på dette, vil det bli flere og flere bevegelser som vil slutte seg til bevegelsen. For menneskene vil at det skal bli bedre å leve «vårt evige, korte liv» her på jorda.

4. SV har også fått fram det moralske aspektet i valgkampen. Folk vil leve som folk. Ingen vil at

barna deres skal bli med i kriminelle ting, drikke for mye, bruke narkotika, bytte partner hver uke, banne osv. Selv om folk ikke er religiøse, vil de ha normer, etiske verdier.

5. Demonstrasjonen i Arendal kom uheldig ut for oss. Også det som skjedde i Oslo da Hagen påstod at han ble hindret i å tale.

6. Hvor var kvinnene i denne valgkampen? Boikottet de Michelet fordi han opptrådte som speider i en avis, og som pin-up i Hjemmet?

7. Muligens har det vært en strid mellom fanatiske AKPer og fanatiske NKPer? Samarbeidet var fint her.

8. Vi burde hatt et felles program med få punkter. Vi burde hatt annonser i avisene siste dag før valget. Naturligvis var NRK-boikotten fatal. Men vi hadde ikke noe felles program. Å satse på rasisme vant intet gehør.

9. Ellers var jo hasj-funnet hos Hauge noe som ble brukt mot oss, merkelig nok.

Ja, dette er min analyse av valgkampen vår. Naturligvis var det mye bra, det må vi ta vare på.

Jeg vil til sist sitere en anekdote fra Fædrelandsvennen:

Den britiske statsminister William Pitt var vanfør og brukte krykker. En admiral kom til ham og klaget over et oppdrag han hadde fått. Det var umulig å utføre, mente han. Pitt pekte på krykkene sine. Min herre, sa han, jeg går på umuligheter. Svaret gjorde admiralen så flau at han gikk ut og utførte ordren.

GUNVOR VAAGEN, VANSE

Avisparti?

Når DS i Oppland prøver å sparke i gang en debatt om Klassekampen skyldes det lang tids frustrasjon med den politiske utviklinga av avisa. Innlegget i forrige nummer av OPPRØR ble skrivi før den nye ansiktsløftninga, som ble atskillig bedre enn vi hadde tørt å håpe på. Både når det gjelder layout og redigering må jo dette være et brudd med den forrige omlegginga av KK (for to år siden til «en skreven avis»). Dette hilser vi med glede.

I denne forbindelse kommer Allern med en merkelig påstand om at redaktørprinsippet er ufravikelig. Skal dette bety at avisas innhold og innretting er helt avhengig av hvem som til enhver tid er redaktør?

Vi har bestandig sett på KK som noe helt anna enn andre aviser, nemlig som et redskap for partiet i klassekampen i samfunnet. Vi har tatt det for gitt at borgerlige prinsipper for ledelse erstattes av masselinjeprinsipper.

Det er kanskje her den store spriken har oppstått, slik vi også ser i kjølvannet av valgkampen. Det er tydeligvis uenighet i partiledelsen om hvem som er de virkelige heltene i samfunnet. De etablerte eller massene. Reint formelt har partiet vedtatt en langtidspan der hovedsaken skal være innretning på arbeiderklassen. Vi meiner at det må være et forpliktende samsvar mellom partiets strategi og KKs strategiske mål. Er det det her den store uenigheten ligger, Sigurd? Mener du virkelig dette er en understrøm i enkelte AKP-miljøer?

Vi krever ikke at avisa bare skal ha arbeidsplassreportasjer og matnyttig stoff på jobben. Men slik situasjonen er nå, har det i årevis vært minst to sider reint kulturstoff hver dag, mens det er store problemer med å få til ei fast faglig side i uka. Hvis vi som er kommunister og andre revolusjonære skal klare å fungere som ledere for de folka vi jobber sammen med, er vi avhengige av ei avis som fører oss med kunnskap om det samfunnet vi lever i og som evner å mobilisere oss til handling.

Sjøl om dette kanskje er vanskelig i dag av økonomiske årsaker, bør det kunne være mulig å ha det som et mål. Dessverre virker det for oss som om Allern er uenig i dette målet eller ikke skjønner betydninga av det. Han sier at KKs redaksjonelle linje er å være ei allsidig, politisk avsløringsavis og sidestiller nedlegginga av Spigerverket med fengselsreformer og genteknologi ved prioritering av emner.

Da er vi redd Sverre Knutsen har rett i sin påstand om at før hadde vi et parti med ei avis. Nå har vi ei avis med et parti.

OPPLAND DS

Når prinsippløysa når skyene

Valtaktikken til AKP har lidd eit sviande nederlag. Etterpå har vi fått ei rekke bortforklaringer som har til felles at dei ikkje stiller spørsmålet om målsettinga var rett eller gal. Og målsettinga var å komme på Stortinget, nær sagt for ein kvar pris. For AKP sentralt var det å få ein kommunist på Stortinget, noko som naturlig nok fikk andre i valfronten til å kjenne seg som «nyttige idioter» for AKP. Rundt i landet blei målet å få liste kandidater som var så «breie» som råd, ka dei måtte stå for blei underordna.

Denne prinsippløysa nådde sitt høgdepunkt i Finnmark, der både leiinga for Finnmarkslista og leiinga for AKP arbeida for ei samling av Finnmarkslista og Folkeaksjonen, seinare «Aunelista». I OPPRØR nr. 8 forsøker Kristin Risan seg på ei oppsummering av Finnmarksvalet der konklusjonen hennar er at feilen var at dette samarbeidet ikkje blei noko av. «Vi kunne ha vært der!» er

overskrifta. Vi skulle altså ha støtta Anders Aune mot at «vi» hadde fått andreplassen. Dette «vi» kokar etter kvart ned til «ein klar kvinnelig EF-motstandar». Ein sak er kor realistisk dette hadde vore. Eg skal ikkje diskutere det, bare sjå på kva ein hadde vore villig til å svelge. I både Finnmarksavisene og KK hadde eg før valet innlegg om ka Anders Aune står for, men det kan vere bra å minne om det no når han er kome på Stortinget.

● Hovudmedisinen for Finnmark er skattelette for dei som har mest skatt, altså størst inntekt.

● Svoren EF-tilhengar i 1972 og i dag.

● Forkjempar for Alta-utbygginga. Konsekvent motstander av samiske rettar.

● Tidligare forkjempar for utbygging av trålerflåten.

● Kjent for å utnytte stillinga si som fylkesmann til personlig vinning (hyttebygging).

Denne kandidaten skulle vi altså ha støtta i val-

kamp mot eit SV som sto for ein langt bedre politikk enn Aune på alle disse punkta, som i Fylkestinget har gjort ein hederlig jobb, ofte i strid mot samme Aune. Mot eit SV som hadde mandatsjansar og kom inn utan vår hjelp. Samme om katta er svart eller kvit berre ho ikkje er eit parti.

I resten av landet støtta AKP ein valallianse som besto av både folk til venstre og til høgre (NKP m.fl.) for SV, og som bare skilte seg frå SV ved å ha eit meir uklart program. I Finnmark var partiet villig til å støtte eit alternativ som var klart til høgre for SV. Eg trur vi må konkludere med at vi har fått svar som fortjent.

SVEIN LUND, TROMSØ

(PS. Dersom lesarane undrar om ikkje forfatteren av dette innlegget er talsmann for Finnmark AKP, kan eg opplyse at eg trakk meg frå dette i protest mot vedtaket i Finnmark om å arbeide for einskap med Aune.)

Eit mislykka forsøk på eining

I høve valet skreiv eg eit stykke til Klassekampen frå eit av Trønderlista (FMS) sine valkampustupel. Utspelet handla om miljø- og distriktpolitikk. Trønderlista hadde helga før valet ein båtturn til Hitra, Frøya og Sula. Eit av krava som vart lansert då var opphevinga av totalforbodet mot drivgarnfiske etter laks. Kravet var dokumentert med at 65 prosent av all laks i Sør-Trøndelag blei fanga ved sjøfiske. Av sjøfiske utgjorde drivgarnfisket berre 38 prosent, resten av laksen blei fanga med

krokgarn og kilnot. (Tala er fra 1987.)

Drivgarnfisket etter laks var ein svært viktig leveveg for fleire kystsamfunn i Trøndelag inntil forbodet kom. Kravet frå Trønderlista var at alle som beskattar lakseressursen skal ta del i ansvaret for vernet av den. Fjord- og elvefiske gir store ekstraintekter til grunneigarane.

Stykket om Trønderlista sitt lakseutspel vart ikkje trykt i KK. Grunnen som vart gjeven var at det var så nær valet (laurdagen før) at ein ikkje

kunne retta opp inntrykket av at miljøinteressane vart sett til side av distriktskrav. Ut frå AKP-leiinga vår si line i FMS var det nok rett tenkt av KK-redaksjonen, men det set søkelyset på ein av dei svakaste sidene ved FMS-valet 1989.

Eit av måla med FMS var at vi skulle foreine alle «gode» saker og «fiske» flest moglege stemmer i alle leirar. Dette førte til at FMS blei eit vagt alternativ som få fann attraktivt. Mange AKP/RV-arar hadde problem både med eigen stemmegiving og valkamparbeid. Ikkje så mange andre tykte vi var gode nok heller, det synta valresultata.

Eit radikalt valalternativ må utvikle ein troverdig politikk i mange motstridande saker. Kan ein til dømes oppretthalde distrikts-Norge og ha gode miljøkrav samstundes? No er mangelen på fisk svært aktuelt både i Nord-Norge, Trøndelag og på Vestlandet, og vi må gje konkrete svar på kva vi meiner må gjerast.

Same problemstillinga gjeld på mange område og eg vil nemne eit til. Kvinnerørsla på venstresida i Norge har dei siste åra utvikla ein god politikk med skarpe og klare krav. Mange av desse riktige og gode krava måtte utelatast eller modererast for at venstresosialdemokratane skulle vere med i FMS. Programma våre låg ofte minst til høyre for

SV, og mange jenter stemde SV i staden for FMS. Jenter i valarbeid for FMS gløda ikkje for valkampen og mange stemde FMS med tungt hjarte.

Mange AKP/RVarar er no frustrert over valresultatet, og eg trur at alle dei håplause kompromia som vart inngått i programarbeidet er ei av årsakane. Kva gjer vi med denne problemstillinga vidare? Eg trur i alle fall ikkje at desse problema kan løysast ved sentraldirigerte forslag og beskjedar (direkte og indirekte) om at vi som AKP/RVarar skal vere diplomatisk og leggja oss flate for denne ein prisen — å behalde alle i alliansen vidare. Det var alt for forskjellige folk som skulle bli einige i eit program — og det heldt ikkje mål. Som AKPar ynskjer eg meg eit klart valalternativ til venstre for SV og då må vi berre sei farvel til mange av dei kompromissa og «snillheitene» vi hadde i årets valkamp.

Vi må drive valarbeid ut frå politiske krav og ikkje ut frå taktikkeri som mange av oss ikkje skjønner eller er einige i.

INGER LISBET HEGLAND, TRONDHEIM

AKP (m-l)

Boks 211, Sentrum, 0103 OSLO 1.
Kontoradresse: Gøteborggt. 8,
0556 OSLO 5.
Telefon: 02-38 42 50.
Kontortid: 10-15, torsdag 10-18.

RØD UNGDOM

Boks 610, Sentrum, 0106 OSLO 1
Telefon: 02-37 73 50.
Kontoradresse: Gøteborggt. 8,
0556 OSLO 5.

RØD VALGALLIANSE

Boks 211, Sentrum, 0103 OSLO 1.
Kontoradresse: Gøteborggt. 8,
0556 OSLO 5.
Telefon: 02-37 14 14, 02-38 42 50.

NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Gøteborggt. 8, 0556 OSLO 5.
Telefon: (02) 38 42 50, torsdag 12-15

DETTE NUMMER

Massakren i Kina i sommer. Valgnederlaget i september. Disse to hendelsene har satt sterkt preg på partiet. Her er to innkast fra Øyvind Andresen (er alliansepartnerne viktigst?) og Per Overrein (hva med AKP i framtida?).

DEBATT

Neste OPPRØR:
2. januar
(Spør etter kommisjonærpost!)

Åpent brev til AKP(m-l)

I over 20 år har jeg vært trofast fotsoldat i ml-bevegelsen, men det ser nesten ut som om jeg nå er nådd fram til veggens ende. Men sjøl om jeg er gammel soldat, akter jeg faktisk ikke å grave skyttergrav.

Dette skulle egentlig ikke være et brev om valget. For meg er ikke det sentrale problemet FMS kontra RV. Nei, min verkebyll har et annet navn: Den heter AKP(m-l). Likevel blir det nok mye om det bedrøvelige valget '89, men det er for å illustrere mitt poeng.

Dere skjønner, etter valgnatta er jeg blitt fylt av noe jeg nærmest må karakterisere som en hellig vrede. Ja, jeg beit jo aldri helt på det FMS-agnet. Men jeg var i utgangspunktet villig til å spise opp til flere kilo kamelkjøtt, men sorry!, jeg er ikke i stand til — for å sitere en kamerat av meg, å sette til livs en hel zoologisk hage.

Dere burde være ærlige nå og innrømme at dere solgte politiske prinsipper på billigsalg for å få Jon M på tinget. Siri Grønnes, leder for RV i Kristiansand, ser det slik:

Jeg har vært på begge landssamlingene i FMS og har holdt på å gå i spinn over RV/AKPes unnskyldninger over å være RV/AKPer. Dette har fortsatt utøver i valgkampen ... og etter det jeg antar ... har det vært om å gjøre å kjøre fram de kandidatene som er fjernest mulig fra RV. Linja var å legge seg flate og gi alt for å få enhet. (Klassekampen 21.9.89)

Fra mitt perspektiv ser jeg det slik: I dette valget er medlemmer og lokalavdelinger i AKP/RV helt overkjørt i ledelsens halsløse jakt etter mandater. For forholdet til våre samarbeidspartnere i FMS er jo tusen ganger viktigere enn RV/AKPs medlemmer og sympatisører, må vite.

For meg har det vært trist å se hvordan AKP har forvandlet seg fra å være et revolusjonært parti til å bli en opportunistisk valgmaskin. I dag er det vel nærmest en livsløgn å tru man er med i et revolusjonært og kommunistisk parti. Å bruke slike betegnelser er best egna til festtaler eller til prinsipp-programmer som knapt noen har lest og i alle fall ingen gidder bry seg med i det daglige arbeidet.

Nå er jeg ikke motstander av at det under gitte forhold kan være rett for revolusjonære å støtte en ikke-revolusjonær enhetsfront ved valg. Men det betyr et revolusjonært parti som står på egne bein og

driver sjølstendig propaganda. Dette har helt svikta i år. Jeg har gått gjennom Klassekampen ukene før valget, og der kan dere sjøl se resultatet:

- AKP har i sin propaganda gjennom Klassekampen vært blotta for prinsipielle argumenter omkring spørsmål om parlamentets rolle under borgerskapets diktatur.

- AKP har gjennom Klassekampens valgdekning vært blotta for *systemkritikk* av kapitalisme. (KK har i valgstoffet hatt bra dekning av forskjellige sider ved kapitalismens stygge sider som rasisme, boligkriser, krise i helsevesenet og APs omstillingspolitikk, men det er ikke det jeg snakker om her.)

- Ord som imperialism/gjeldskrise har ikke vært nevnt med et eneste ord i denne valgkampen.

- AKP har slutta å gi visjoner om et annet samfunn. Sosialisme/kommunisme er blitt fremmedord i AKPs vokabular.

Oppsummeringsvis: Alt i denne valgkampen har foregått på det etablerte systemets premisser og har bare bekrefta hvor «demokratisk» det kapitalistiske systemet er. AKP har gjort sitt til å befeste folks parlamentariske illusjoner. Målsetninga for ei bra valgforsøk var «å dra opprøret mot venstre». Men det motsatte har skjedd: AKP er dratt mot høyre.

Den hellige vrede har ikke forlatt meg, særlig ikke etter at jeg har lest ledelsens oppsummering av valget. Forventningene var skrudd i været: Det dreide seg ikke om FMS fikk mandater, spørsmålet var heller *hvor mange*. Det er i forhold til dette valresultatet må vurderes, ikke i forhold til RVs møkkavalg i 1985.

Men det som forunder meg er at ingen i ledelsen setter spørsmålsteget ved hele strategien etter fiaskoen. Evnen til sjølansaking er ikke imponerende! Tvert imot fortsetter dere på samme sporet. Kabalen er lagt, premissene for arbeidet framover er bestemt. Siri Jensen uttrykker det slik i sin valgkommentar i Klassekampen 21.9.89:

Men samtidig vil det å fortsette med RV etter mitt syn trolig bety at vi gir fra oss mulighetene til i overskuelig framtid å få en kommunist på Stortinget, og dermed bli til en valgtaktikk som ingen tror på — verken partiet eller velgerne.

Med gru ser jeg for meg at vi hvert fjerde år framover skal oppleve slike halleluja-opplegg som i år. Og

kaldusjene vil bli kaldere og kaldere og kamelkjøttet seigere og seigere ... Nei takk, sier jeg.

Men det som forunder meg mest er at ledelsen i AKP vil presse fram en avgjørelse i partiet om den framtidige valgtaktikken bare i løpet av noen hektiske uker. Det er spill på et høyt plan det. Jeg vil kalle det galematias om du spør meg, men det er det ingen som gjør. Det er jo det som er problemet.

For igjen er det forholdet til våre samarbeidspartnere som er viktigere enn noe annet. Ja, for bordet fanger. Jørn Magdahl, eneste AKP/RVer i koordineringsrådet i FMS, formulerer det slik i sin valgoppsummering i Klassekampen 19.9.89:

Større politisk bredde ser ikke ut til å ha gitt særlig stemmeutteling denne gangen, men for mange av dem vi samarbeider med vil det bli oppfatta som et svik om AKP/RVerne skulle hoppet av samarbeidet i Miljø og Solidaritet. Det ville være ytterst skadelig om vi nå skulle oppføre oss som om allianser var noe vi kan skru av og på etter eget for godtbeffinnende.

Lite visste vi om at når AKP begynte sine valgsonderinger i fjor, så skulle det binde opp partiets valgstrategi for år framover! Intet vettugt menneske kan da påstå at dette har fått noen tilfredsstillende behandling i AKP/RVs grunnorganisasjoner. I den grad valgtaktikk er diskutert, så dreier det seg jo om valget i 1989.

Det var ikke valget dette brevet skulle handle om, men om AKP og ledelsens forhold til sine medlemmer. Arne Rolijordet skrev en utmerket kronikk om dette i Klassekampen 26.9.89. Jeg vil nok sette spørsmålstegn ved en del av hans analyse av partiet, men *konklusjonene* hans er jeg enig i:

I stedet for medlemsdemokrati har vi fått et aktivistisk sjikt av medlemmer med posisjoner i ledelse og partibedrifter som driver virksomhet som om partiet var deres egen eiendom ... Ledelsens naturlige autoritet må erstattes med fotfølging av kaderne dersom noe skal bli gjort.

I stedet for mobilisering av medlemmene: Moralisering over at de ikke gjør noe. Dette er ikke fordi ledelsen i AKP er råtten. Tvert imot har mange av dem jeg kjenner gode menneskelige egenskaper og stor evne til selvpoppførelse. Nei, ledelsen er ikke råtten, snarere inntengt i sin egen (drømme)verden. Det er helt tatt på kornet det Johanna Schwartz i en baksi-

deepistel i Klassekampen skriver (i en parentes): *Partikjendisene snakker ikke med folk, men bare til folk.*

(NB! Det finnes viktige unntak.)
Årsakene til denne utviklinga ligger i grunnleggende strukturer i AKPs organisasjon. Gjennom lengre tid har det vært et ideologisk forfall i partiet. Jeg har en del tanker om dette som det vil føre for langt å komme inn på her. Men et stikkord for meg er at partiet er falt fra hverandre i sektorer og sektortenkning. Nå er jeg klar over at leder Siri primært ser på sektoroppdelinga som en styrke for partiet. Jeg skal ikke ta opp den tråden her, men for meg understreker det bare at partiet utvikler seg i stikk motsatt retning enn det jeg ønsker.

Så vil dere kanskje si: Sjøl om du er kritisk til utviklinga i AKP så er det rett å fortsette å være medlem for å forandre partiet innafra. Til det vil jeg si: Jeg har prøvd. Jeg har i flere år gjort det mest konstruktive av alt: Jeg har tatt på meg oppgaver i partiet som skulle demme opp for sektoroppdelinga, nemlig som studieleder på fylkesplan. Men poenget er at studiene i AKP ikke får noen som helst praktisk funksjon. Det er en sektor atskilt fra alt annet arbeid partiet driver med. Og samtidig har vi en leder som lager en politisk overbygning på at sektorer er bra!

Jeg er medlem i AKP og i LO. Forskjellen er i grunn liten: Begge steder er de interessert i min arbeidskraft og mine penger, men ingen av organisasjonene er interessert i hodet mitt og meningene mine. Like fremmedgjort begge steder. Premissene blir lagt helt andre steder enn der jeg ferdes, langt fra medlemsmøter og styremøter. I de seinere åra har jeg lagt fram en rekke forslag til vedtak på lags- og distriktsplan i AKP. Alltid er mine forslag gått igjennom og aldri har de fått noen som helst betydning.

Hvem bestemmer så premissene i AKP? Jeg veit ikke, men jeg har mistanke om at det viktige i dette partiet skjer i forbindelseslinjer mellom bekjente — fjernet fra valgte organer og møter.

Her er så min konklusjon: Det er tydeligvis blitt sånn at det bare er folk *utaf* sekta som blir behandla som sjølstendige, tenkende mennesker.

ØYVIND ANDRESEN, SKIEN

Partiets framtid

To hendelser det siste året har rystet partiet kraftig, valgnederlaget 12. september og massakren på Tiananmen. Dette har ført til stor usikkerhet om partiets framtid og noen har allerede meldt seg ut av AKP i Trondheim.

Den ene hendelsen, Tiananmen, setter store spørsmål ved partiets ideologiske svar og vårt syn på sosialismen. Når partiets prinsipp-program fortsatt forsvarer Stalin og de eksempler på å bygge sosialismen vi har forsvart har endt opp i sosialfascisme, så har i dag AKP et troverdighetsproblem. Utviklinga i Øst-Europa der de frie markedskreftene nå blir hyllet, gjør ikke problemet lettere, sjøl om vi alltid har sagt at dette er uttrykk for statskapitalisme. For fortsatt ligger det store teoretiske og ideologiske utfordringer i å svare på hvordan overgangssamfunnet, sosialismen, skal kunne utvikle produksjonen og sikre makt og frihet til det arbeidende folket. Denne krisa slår nå for fullt inn i partiet.

Vi grunnla dette partiet på marxismen-leninismen som en universell ideologi som skulle gi retning og styring for opprør og bygging av et nytt samfunn. Flere og flere medlemmer ser nå at den slår kraftige sprekker og tviler. Ikke først og fremst fordi borgerlig ideologi presser på, men fordi den revolusjonære ideologien ikke er på høyde med tidas utfordringer. Samtidig er behovet for et revolusjonært marxistisk alternativ til stede mer enn noen gang.

Den andre hendelsen, valg-nederlaget der vi i utgangspunktet satte oss som mål å få inn en kommunist på Stortinget og minimum 2,5 prosent av stemmene, kan ikke forklares ut i fra valg-prosessen. Vi må stille store spørsmål ved partiets tankegang og målsetting foran dette valget.

Valgnederlaget utløste den ideologiske krisa og mange stiller nå store spørsmål ved kursen framover. Hvordan opprettholde et marxistisk alternativ ved starten av 1990-åra?

Partiets ideologiske krisa og valgnederlaget må sjølsagt diskuteres og behandles forskjellig. Men i valg av partiets kurs og framtid kan verken partiets ideologiske problem eller valgstrategi ses isolert fra hverandre.

Sentralstyret peker i sin oppsummering på to ting som jeg er enig i. Det var et oppbrudd fra de etablerte partiene, og FMS ble for uklart, vi trenger et valgalternativ til venstre for SV. Men sentralstyret går ikke inn på utgangspunktet for at FMS ble slik det ble. Dermed oppstår ideen om at bare vi nå justerer kursen, legger FMS til venstre, så går det mye bedre ved neste stortingsvalg.

Jeg deltok aktivt både i strategidebatten før valget og valgkampen, men min konklusjon i dag er at tankegangen om å stille med en front til valg var feil. Ideen rundt FMS var at de ulike oppbruddene som skjer fra de etablerte partiene skulle få sitt valgtrykk gjennom en organisatorisk samling. Programmet var ikke så viktig, og i Sør-Trøndelag skulle RV/AKP ligge lavt i terrenget for å få bredde i fronten. Det var nok med noen få sentrale AKPer på landsplan. Vi forsøkte, i mangel av et klart system-kritisk og helhetlig program å kompensere det med å flyte på populistiske strømninger: «Velg vanlige folk inn på Tinget», «Stem mot de etablerte partiene». Dette førte mange tidligere RV-velgere over til SV.

En dyktig valgkamp med gode spiss-saker er en forutsetning for å lykkes, men de må bygge opp under helheten i partiets program. Ikke være en sammenraska kvisthaug. Enhver organisasjon som stiller opp i et rikspolitisk valg med et mest mulig helhetlig program og en ideologisk bunn (For hva skulle ellers programmet bygges på?) vil framstå som, og er i praksis, et parti. Valgallianser av typen SF, AIK og NKP i 1973 er mulige, men unntak. Ved inngangen til 1990-åra ser jeg ingen større grupper å alliere oss med, bare enkeltpersoner, noe også FMS-valget viste oss. Da gjenstår det å svare på hvordan etablere et klart venstre-alternativ i valg, samtidig som partiets ideologiske og organisatoriske problemer blir løst.

Det er nå lansert forskjellige valgalternativer, men felles for dem alle er at de ikke løser de innbyrdes så mange motstridende interessene:

1. FMS-modellen (front) er det etter mitt syn feil å prøve å utvikle ut fra det jeg tidligere har sagt.
2. RV-modellen er mulig, men det forutsetter at RV bygges opp som medlemsorganisasjon. Det vil være

umulig å gi noen «ny giv» til RV uten at AKPs særrettigheter kuttet. Gjør vi det vil vi få en kurrerende organisasjon i RV. Velger vi å utvikle RV som en rent parlamentarisk organisasjon vil det være feil, og i praksis umulig, da svært få kan og vil jobbe i en slik organisasjon.

3. Det tredje alternativet er å stille med AKP. Nå får ikke AKP stille til valg under sitt eget navn. (NKP fikk monopol på navnet kommunist i 1973.) Men ser vi bort fra det, så er det få folk som tror på et slikt prosjekt. Vi vil miste mange aktivister og stemmer. AKP framstår i dag ikke som troverdig nok, først og fremst av ideologiske årsaker (og enkelte saker i vår historie i Norge). Noe et navneskifte heller ikke vil løse.

4. Det fjerde forslaget som Sigurd Allern reiste i Klassekampen under navnet «Et tredje alternativ» er et bra utgangspunkt. Allern beskriver et parti som har muligheter til å gange opp tusener av medlemmer.

Men problemet er — hva gjør vi med AKP? Han tenker seg en modell med AKP som en «sjunde far i huset», et superkaderparti innafor det nye. Jeg tror ikke denne modellen er mulig av flere grunner. Men det viktigste for meg er at jeg ikke ønsker ei norsk Labour der faste fraksjoner er etablert.

Dermed står et valg tilbake for å løse AKPs troverdighet ideologisk og partiets valglinje. Det er å skape et nytt parti som tar opp i seg det beste fra AKP og den kommunistiske tradisjonen, og vraker resten. Stiller til valg, driver parlamentarisk og utenom-parlamentarisk arbeid i en og samme organisasjon. På den måten vil vi kunne opprettholde et revolusjonært alternativ der vi aktivt bruker valg til å agitere og propagandere for dette.

Dette kan ikke framstå som — eller bare være — et navneskifte, det må være en prosess over noen år som skaper noe nytt. I mellomtida må AKP bestå og være villige til, på en udogmatisk måte, å gå inn i en omfattende debatt, også med andre som regner seg som marxister. Både prosjektet «Ut av det brennende huset», arbeidet med et marxistisk økologisk perspektiv og debatten om partimodellen er tiltak som kan brukes i prosessen. Hvis vi er enige om at målet er et nytt politisk prosjekt, et nytt parti.

Mitt syn er at vi må skape et parti som stiller krav til medlemmene både politisk og materielt. Dette står i motsetning til andre organisasjoner der medlemmene bare stiller krav til partiet, når de har betalt kontingent, støtter programmet og dets lover.

Vi er avhengige av et aktivistparti av to grunner. For det første at vi greier å være operative og kan handle raskt etter en felles politisk linje. For det andre at det må stilles krav til studier, skoleing og deltakelse i debatt for at partiets politiske kurs skal holde og utvikles i takt. Dette kan ikke overlates til noen få i styrer, kommune- og fylkestings-fraksjoner. I motsatt fall vil dette kunne føre til ei rask todeling av partiet (større enn i dag) og til splittelse.

Jeg er for at vi bygger en modell med både demokrati og sentralisme. Vi må fortsatt holde på en fraksjonsparagraf, men jeg er uenig i deler at den vi har i dag. Den definerer fraksjonisme for stramt, spesielt punktet om kontakt på tvers av avdelingene. Jeg vil ha en paragraf som setter forbud mot å utvikle organiserte fraksjoner i partiet. Her vil også spørsmålet om sikkerhet bli reist. Et nytt parti må kvitte seg med den nåværende sikkerhetspolitikken. Ikke fordi borgerskapet og klassekampen er blitt «snillere», men fordi det er umulig å opprettholde den i dagens Norge. Skal folk forstå vår sikkerhets-politikk og beskytte partiet vil vi måtte gå gjennom et «russisk 1905» for å få et «norsk 1917», dvs. en periode med terror og reaksjon.

Vi må opprettholde sikkerhetspolitikken til partiet på to områder.

1. Opprettholde en bevissthet om at behov for illegalitet kan oppstå for partiet, gjennom studiesirkler og debatt i organisasjonen.

2. Utvikle en plan for en illegal situasjon, direkte underlagt ledelsen. Ellers må partiet bygges opp i full legalitet, med åpen ledelse og organisasjon. En slik strategisk omlegging vil kreve mye debatt, men den nåværende situasjonen kan ikke forbli. Da har AKP bare noen få år igjen å leve. Vi har i dag ennå styrke til å ta en strategisk snuoperasjon for å møte 1990-åra. Men det forutsetter at det store flertallet går inn for det.

PER OVERREIN, TRONDHEIM
Innlegget er forkorta. Red.

OPPRØR

På tampen

RØDT KORT

Typisk norsk, Arvid, du er ikke god nok når det gjelder!

mennesker vi vanligvis ikke sympatiserer spesielt sterkt med, og vi skal da heller ikke gi Arvid kortet på noe politisk særlig prestigrunnlag.

Mannen får derimot kortet for ikke å ha vært situasjonen voksen i Haugli-saken. Målet var jo så edelt: På politimesteren vekk! Vaffelrøra fra Jessheim har jo nærmest en hel nasjon bak seg i denne sammenheng.

Arvid Engen

Norges mest berømte møbelhandler har blitt tildelt røde kort fra stort alle den seinere tida — fra Reulf, fra Gro, fra LO-Tor, fra Ronald, fra Jagland m.fl. Dette er

Det var midt i ein eller annan aksjon på Blindern. Det vart innkalla til ekstraordinært møte i SUF(m-l) på Universitet. Emnet var *delen og heilskapen*. Det er eit Mao-sitat som seier at delen må underordnast heilskapen, og dei som hadde kalla inn til møtet, hadde studert sitatet nøye, for å finne ut om den pågåande aksjon var i samsvar med dette. Utfallet av møtet hugsar vi ikkje, men vi hugsar at ein mann til slutt tok bladet frå munnen og meinte at aksjonens vidare lagnad måtte vurderast ut frå den faktiske stoda, og ikkje på grunnlag av eit Mao-sitat. Han vart seinare kjend som *ex DS-formann* i Oslo AKP.

Det er ikkje boka om Sanningsministeriet som fekk oss til å hugse hendinga. Vi kom på henne fordi *heilskap* atter har blitt ei ideologisk moteretning i AKP. Ikkje fordi det står i eit Mao-sitat, men fordi det står i økologiske bøker, seinast i ei frå India. Frammarsjen mot datakommunismen er avløyst av urkommunistisk romantikk, ispedd litt broxianisme.

I 1985 kom ein amatørfilosof frå Bergen med boka «Gjenoppdagelsen av mennesket — det nye paradigmet». Han heitte Bjørn Vassnes og sa til underskrivne i eit intervju i Klassekampen at vi må revidere forholdet vårt til naturen. Vi måtte tenkje heilskap, vi måtte bort frå det mekaniske verdensbildet som også prega marxismen: Når berre mennesket vert herre over naturen, vil alt gå bra.

For ikkje lenge sidan var det ein kongress for *alternativ medisin* i Bangalore i India. Den nye engelske søndagsavisa *The Sunday Correspondent* var der. Dalai Lama var der også som æresgjest, men det absolutte høgdepunktet var ein 100 år gamal munk frå Kampuchea, no busett i USA, som stilte det skarpt:

«Spørsmålet vårt er kvifor vi er her på jorda. Treng vi å vere her? Dersom det er eit føremål, kva er det?»

Svaret var ikkje mindre epokegjerrande: «Leit, leit, leit og leit, for utan å leite finn du ikkje noko. Dette kan eg seie fordi eg er ein hundreåring. Om vel to månader er eg 101.» I følgje korrespondenten vart han møtt med «dilerisk applaus».

AKP er på leiting — det er det ingen tvil om. I mellomtida har det kome ut ei bok

På leit

som heiter «(ml)». Det er ei interessant bok, men kommentarane som har kome frå offisielt AKP-hald finn eg djupt urovekkande. Eg får no vite at boka overhodet ikkje er tema i dette nummeret av «OPPRØR». Men i Klassekampen har redaktør Ness signert eit debatt-innlegg saman med AKP-leiaren der det står:

«Spørsmålet om og hvordan det er mulig å bryte med kapitalismen er det mest brennende spørsmålet i verden i dag. I Norge er det bare AKP som er i stand til å reise og gjennomføre denne diskusjonen.»

Er det eit forsøk på å gjenreise Sanningsministeriet?

ROALD HELGHEIM

RØD ROSE

Et under

Klassekampen er avisa vi elsker, skjeller og smeller på. Avisa som er et daglig under. Laga av folk som gir alt. Likevel er det vett å hente, og et spiselig produkt for øyet.

André Kaarud forteller

på førstesida av OPPRØR hvilken betydning Klassekampen hadde under EB-streiken. Folk som var på LO-kongressen, på sjukepleiernes landsmøte vil kunne fortelle liknende historier om avisa som en kraft.

Derfor går OPPRØRs røde rose til *underet* i Ole Devigs vei — til folket i alle tre etasjer. Rosa skal stå på sentralbordet i en brusflaske.

Avisen må ofte bringe sitater fra Formann Mao i forbindelse med den aktuelle situasjon, slik at leserne kan studere og anvende dem.

(Lin Piao, 16. des. 1966 — i forordet til 1. utg. av «Maos lille røde»)

KLASSEKAMPEN

10 000 SJØFOLK HAR MISTA JOBBEN PÅ TO ÅR

Rasjonalisering til sjøs - økt arbeidsledighet

Politiinstruks tillater MILITÆRSTYRKER MOT FOLKET

KK 20 ÅR

På denne tida i 1969 kom Klassekampen nr. 10/11 ut. Vi tar en kikk 20 år tilbake.

Det er i skrivende stund ganske nøyaktig 20 år siden Klassekampen kom ut med sitt dobbeltnummer 10/11. Og det er merkelig hvordan historien gjentar seg. 10 000 sjøfolk har mista jobben på to år er hovedtittelen på forsida. Med stikkittelen *Rasjonalisering til sjøs - økt arbeidsledighet*. Det er kanskje noe annerledes, mer kryptiske og innviklede kunstgrep som gjør at sjøfolka må gå på land i dag - men tittelen er absolutt brukbar 20 år etter. En avis forut for sin tid...? Men vi tar som vanlig tak i et av de mindre oppslagene i Klassekampen fra dengang: *SUF(m-l)s teatergruppe: Teater for arbeidsfolk* er tittelen på nummerets kulturside. (De to andre sakene på sida er: *Film om klassekamp* og *Revisjonistisk filmuke*.) Men tilbake til teateret: *SUF(m-l)s teatergruppe* har laget et teaterstykke med tittelen «*LOs styrke - din trygghet og framtid*»... For første gang på årtier har det blitt skapt virkelig proletær klassekunst i Norge. Dette stykket er grunnleggende forskjellig fra det en pleier å se på en scene, dvs. borgerlig teater. Dette viser seg først og fremst i stykkets innhold: Emnet er arbeidsfolks problemer i Norge i dag... Stykket er enkelt, fritt for kulturradikal eksperimentering for eksperimentets skyld... Dette teaterstykket markerer begynnelsen til et oppsving for den revolusjonære, sosialistiske kunsten i Norge. OPPRØR må skuffe eventuelt billettinteresserte med at stykket ble tatt av plakaten for kort tid siden. Ellers ønsker vi en god jul — kos deg med Klassekampens kultursider!

Det er ingen tvil om at RV har satt klare spor etter seg, ikke minst i Oslo som denne plakaten sikter til. Men er det RV vi bør satse på i kommen de valg? Og hvordan skal i så fall organisasjonen se ut? Mulighetene er mange, meningene ditto.

ikke drives noe organisert av distriktsledelsene, og ra

Miljøarbeid i sentrum

Her følger en oppsummering fra RV-konferansen i Oslo 13.-15. oktober. Miljøarbeidet framover ble debattert, her er noen punkter fra Knut Henning Thygesens foredrag:

- I denne valgkampen har alle partier hatt grønne profiler.
- Miljøpolitikken er tatt alvorlig.
- Men på hvilken måte blir miljøpolitikken tatt på alvor? Norge er på verdenstoppen i energiforbruk. Gro har satt en målsetting om reduksjon til 50 prosent innen 2020, men: Vannkraft, oljeutviktlingstakt, gasskraftverk — tilsammen skal forbruket øke kraftig.

- Bilbruket skal vokse 30-60 prosent til år 2000.
- CO2-utslippet vil vokse kraftig.
- Kjemikalieforbruket øker.
- Fortsatt intensivering av jordbruksdrift.
- Handelen med utlandet øker og derav mindre sjøberging.
- Fortsatt sentralisering og derav økte arbeidsreiser.
- Søppelmengden øker.

- Fortsatt utbygging av den 3. verden.

● Hva er kapitalismens svar på disse spørsmålene? Jo, man må tjene penger på det som skjer. I hovedsak ved å utvikle renses teknologi og ved avgiftsøkninger. Miljøkampen blir en ny vekst for kapitalismen, men kan det redde miljøet og livsgrunnlaget på jorda?

«Miljø-skolering»

Det er to år til neste valg, det er den tida vi har på oss til å stake ut en miljøpolitikk, til å «utdanne» miljøaktiviser og ideologer og knytte miljøkampen til den andre politiske jobbinga vår.

Vi må inn i kommunepolitikken med miljøkrav og politikk. De som sitter i fylkes- og kommunestyre, tekniske utvalg og eventuelle miljøutvalg må skolerer. RV sentralt bør ta initiativet til å utarbeide informasjonsmateriale til disse om viktige felles miljø saker for kommuner og fylker.

ELISABETH NORDANG

Miljøkonferanse

Det blir arrangert en kjempestor internasjonal miljøkonferanse i Bergen 5.-16. mai 1990. Da skal oppfølgingskonferansen for Brundtland-kommisjonen for Europa og Nord-Amerika gå av stabelen. Det vil være en rekke arrangementer i Bergen i denne perioden, bl.a:

- Statsministerkonferanse.
- Ungdomskonferanse med delegater fra alle landene konferansen omfatter.
- Konferanse for frivillige organisasjoner fra alle deltagerlandene.
- Faglig konferanse med usendinger fra alle deltagerlandene.
- Industrilederkonferanse med 200 av vestens industriledere.
- Teknologiutstilling.
- En rekke møter, seminarer og aktiviteter som ulike organisasjoner arrangerer (i likhet med Nordisk Forum).

Dette blir en stor begivenhet der flere tusen miljøopptatte personer fra hele Europa og Nord-Amerika vil komme. Og det vil komme flere hundre pressefolk fra hele verden. AKP og RV vil satse mye på å lage interessante seminarer og aktiviteter, og markere seg. Forberedelsene har begynt. Har du lyst til å være med (lite eller mye), har du ideer eller tips? Skriv til oss!

Fra midtsidene

Rød Valgallianses økonomi

I forbindelse med debatten om framtidig valglinje har flere bedt om opplysninger om RVs økonomi og forholdet mellom RV og AKP på dette området. Vi legger derfor fram de viktigste opplysningene om dette her.

Rød Valgalliansens offentlige inntekter er knyttet til lokalvalga. For å få støtte som er knyttet til stortingsvalga, må et parti få over 2.5 prosent av stemmene. Inntektene fra lokalvalga utbetales fra fylkene og kommunene til de lokale gruppene og representantene, men RVs landsmøte har vedtatt at alle RVs penger er å anse for kollektiv eiendom og forvaltes av landsstyret etter retningslinjer trukket opp av landsmøtet. Dette gjelder også møtegodtgjørelser og andre såkalte «beinpenger» som utbetales til representantene. Summen som RV får er avhengig av stemmetall og antall representanter RV fikk valgt inn ved siste kommune- og fylkestingsvalg. Deresom RV ikke stiller lister ved valget i 1991, vil altså denne pengestøtten opphøre.

Landsstyret har bestemt at noe av den offentlige støtten beholdes lokalt der hvor RV har representanter. Resten betales inn sentralt, og brukes til å finansiere den sentrale

driften, og en del fordeles ut igjen til fylker og kommuner. I tillegg til disse kontantmidlene har Oslo, Nordland og Østfold tilsammen to hele og to femdelers stillinger som betales over de offentlige budsjettene (som vi ikke kan få gjort om til kontanter om vi hadde ønsket det).

Sjølstendig

RV har sin sjølstendige økonomi basert på de offentlige midlene, men har et nært samarbeid med AKP og landsmøtet til RV har oppfordret til felles satsing mellom RV og AKP. Sentralt dekker RV halvparten av utgiftene til husleie, telefon, porto o.l. på felleskontoret til RV og AKP. Hvor nært samarbeid det er lokalt varierer fra sted til sted.

RV får utbetalt ca. 1.2 millioner kroner i offentlig støtte. I tillegg kommer de lokale stillingene som totalt blir ca. 350 000 kroner. Totalt sett brukes ca. 40 prosent av de offentlige midlene lokalt og 60 prosent sentralt. I tillegg har RV i valgårene hatt innsamlinger og lotterier med inntekter på 600 000-800 000 kroner der alle inntekter har gått til lokalgruppene.